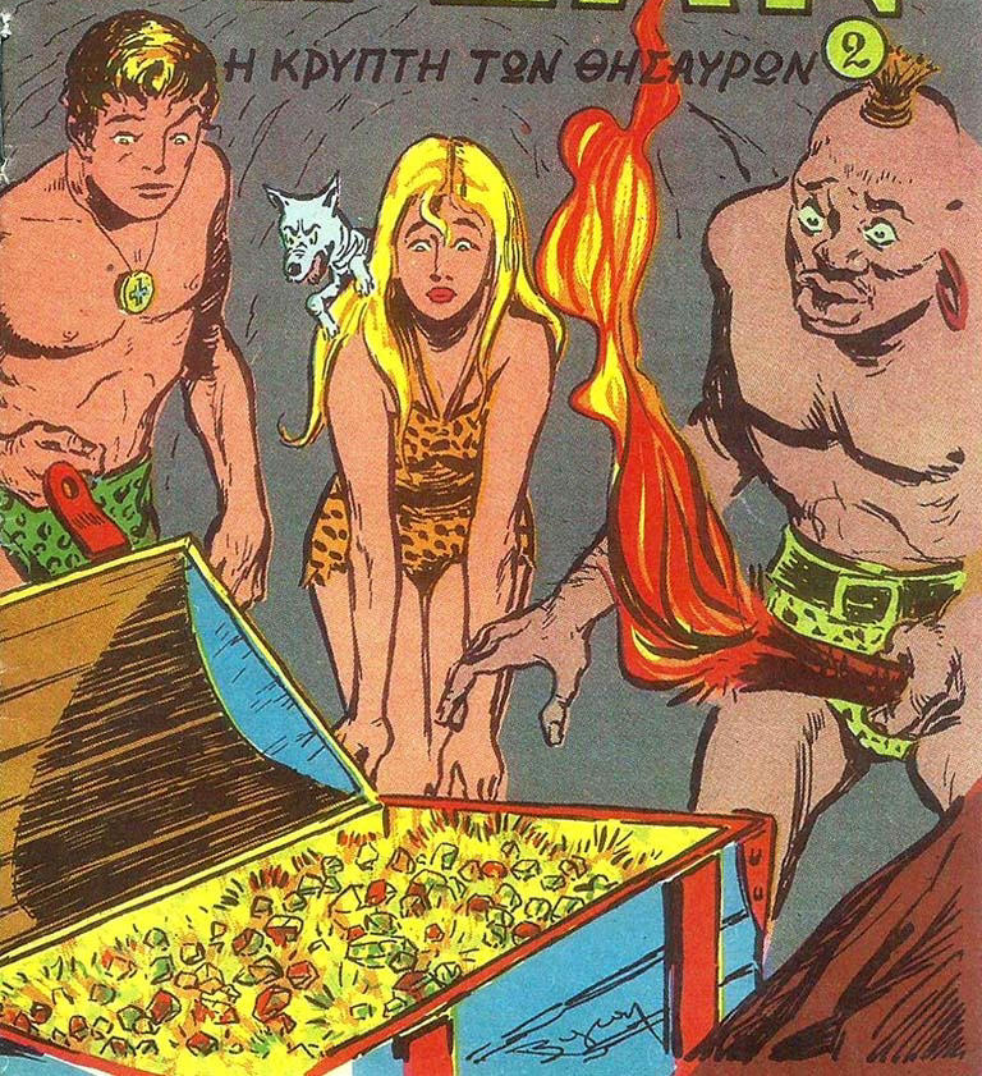

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ 2

Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα... 'Ολόγιομο φεγγάρι λάμπει στον οὐρανό της Ζούγκλας...

Ένας χεροδύναμος άράπης, μέ κραιμικό τσουλούφι στο κεφάλι του, προχωρεί διαστικά στά χορταριασμένα μονοπάτια μίας άγριας περιοχής. 'Απ' τό χέρι σέρνει ένα νέο λευκό παιδί, μέ τά μώτια δεμένα γερά μέ χοντρό μαύρο ύφασμα. Πίσω άκολουθεί μία μικροσκοπική μαύρη σκυλίτσα.

Ξαφνικά, κάποιος παρόξενος πούρσιμο άκούγεται στά πυκνά χαμόκλαδα και σχεδόν ά-

μέσως τ' άποίσιο μουγγρητό πειναισμένου θηριού.

'Ο άράπης σταματάει ξαφνιασμένος γουρλώνοντας τά μεγάλα ήλίθια μάτια του. ένώ ή σκυλίτσα γαυγίζει διαπεραστικά και δαιμονισμένα. Τσιυτόχρονα μία μεγαλόσωμη τύχη παρουσιάζεται μπροστά τους. Κι' άμέσως, μαζεύεται στά πισινά της ποδάρια, παίρνοντας στάσι επιθέσεως.

'Ο μαύρος τραβάει τό μεγάλο πιστόλι άπό τη θήκη της ζώνης του και της τό δείχνει λέγοντας:

— Μέ συμπαθάς, κυρά μου... Είμαι διαστικός άπόψε...

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Φαίνεται όμως πώς ή πεινασμένη τίγρη διαζόταν περισσότερο από αυτόν. Γιατί άμέσως, με μία άπτότομη έκτίναξη, χτυπάει πάνω στα μαλλιαρά στήθια του άράπη και τόν άνατρέπει...

Τό λευκό παιδί ύποχωρεί λίγα δημάτα άνήσυχο. Πασχίζει να «δλέπη» με τ' αύτιά του αύτά που γίνονται...

‘Ο μαύρος, άγκαλιασμένος τώρα με τό θερίο, κυλιέται κάτω, φωνάζοντας στο νέο:

— ‘Ε, άφέντη παιδί! Άύσε τὰ μάτια κι' έλα να με βοηθήσης. Μπά, σε καλώοο σου!

‘Ο λευκός σηκώνει τὰ χέρια του στο μαύρο πανί σα να θέλη να τό τραβήξη. ‘Ομως γρήγορα τὰ ξανακατεβάζει χωρίς ούτε να τ' άγγίξη καν. Και φω νάζει στον άράπη που κινδυνεύει:

— Είσαι δυνατός έσύ!, θα τὰ καταφέρης και μονάχος σου. Δέν πρέπει να λύσω τὰ μάτια μου... ‘Εστω κι' άν ή τίγρη χυθή να σπαράξη έμένα.

‘Ο χεροδύναιμος μαύρος παλεύει άπεγνωσμένος με τό πεινασμένο θηρίο. Και σε μία στιγμιή καταφέρνει, με τίς χερσούκλες του, ν' άσπάζη τήν τίγρη από τό λαιμό και ν' άσχίση να τή σφίγγη με ύπερυνθροπη δύναμη και λύσσα.

Τό θηρίο άνοίγει τό στόμα, τινάζει έξω τή γλώσσα κι' ένας θανατηδός ρόγχος ξεφεύγει από τό σφιγμένο του λαιγγί.

Τό παιδί παρακολουθώντας με τ' άφτιά του, καταλαβαίνει τι έχει γίνει. Κι' ένας στεναγμός άνακουφίσως βγαίνει

άπ' τὰ χείλη του.

‘Ομως τήν ίδια στιγμή ή τίγρη, σ' ένα άπελπισμένο σπασμό του κορμιού της, καταφέρνει να έλευθερωθή από τό θανάσιμο σφίξιμο του μαύρου. Κι' οί δυό αντίπαλοι συνεχίζουν τή φοβερή πάλη τους σφαιδάζοντας από πόνο και λύσσα.

Μά ο άράπης είναι άφάνταστα χεροδύναιμος. Και γρήγορα πάλι τώρα καταφέρνει, με τίς χεροούκλες του, ν' άρπάξη τήν τίγρη από τὰ σαγόνια. Άμέσως, τραβάει τό στόμα όσο πιό δυνατά μπορεί, σα να ζητάη να σχίση τό θηρίο στα δύο. Σίγουρα πιά ή τίγρη θα βρίσκεται, σε λίγες στιγμές νεκρή.

Ξαφνικά όμως ο μαύρος — άνάσκειλα καθώς είναι — δλέπει σε κάτι ψηλά κλαδιά μια μικροσκοπική μαύμουδίτσα. Κρατάει μια μεγάλη καρύδα στα μπροστινά της πόδια και χοιανίζοντας τήν πετάει κατά πάνω του.

‘Ο άράπης για να προφυλαχθή από τό κτύπημα τής καρύδας, παραιτεί τὰ σαγόνια τής τίγρης και δάζει τίς παλάμες σαν άσπίδα μπροστά στο κεφάλι του.

Τό θηρίο δρίσκει τήν εύκαιρά κι' άνοίγοντας τό στόμα του δαγκώνει τό θύμα στο λαιμό. ‘Ο μαύρος ούρλιάζει δραχνά κι' άπεγνωσμένος:

— Βοήθειασα!.. Βοήθειασα

Τό λευκό παιδί κάνει μια κίνηση πάλι σα να θέλη να τραβήξη από τὰ μάτια του τό μαύρο πανί. Μά κι' αύτή τή φορά δέν άποφασίζει να τό δγάλη.

Σφίγγει όμως άμέσως τὸ χοντρὸ ρόπαλο πού κρατᾷ στὸ δεξί του χέρι καὶ προχωρεῖ στὰ τυφλά, στὸ μέρος πού γίνεταί ἡ θανάσιμη πάλη θηριοῦ κι' ἀνθρώπου. Σηκώνει ἐκεῖ τὸ ρόπαλο καὶ φωνάζει στὸν ἀράπη:

— Φυλάξου ἐσύ, πού με βλέπεις...

Καὶ κανονίζοντας τὴ θέσι πού θὰ βρίσκεται τὸ κεφάλι τῆς τίγρης ἀπὸ τὰ μουγγοτήτα της πού ἀκούει, τὸ κατεβάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμή.

Καὶ πετυχαίνει!... Τὸ ρόπαλο, πέφτοντας μετέτρεξε δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, τὸ ζαλίζει γιὰ λίγες στιγμές. Παρατάει τὸ λαίμω τοῦ μαύρου καὶ στριφογυρίζει σὰ νὰ θέλῃ νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρά του. Ἐνῶ ὁ ἀράπης πετιέται ὀρθὸς καὶ φωνάζει στὸ νέο, ρίχνοντας φοβισμένες ματιές πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου.

— Πάμε, ἀφέντη... Πάμε πρὶν μᾶς ἔρθῃ καμμιά καρύδα στὸ κεφάλι!

Στὸ μεταξύ όμως, ἡ χτυπημένη τίγρη ξεζαλίζεται, καὶ βλέποντας μπροστὰ της τὸ παιδί, πού, πρὶν λίγες στιγμές, τὴν εἶχε χτυπήσει, παρατάει τὸ μαύρο καὶ χύνεται πάνω του...

Ὁ λευκὸς νέος μετὰ τὰ μάτια δεμένα εἶναι ἀνίκανος, ἀφοῦ δὲν βλέπει, ν' ἀντιμετωπίσῃ μιὰ τέτοια μανιασμένη ἐπίθεσι. Ἡ τίγρη σκίζει μετὰ τὰ νύχια τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ κι' ἀγκαλιάζει μετ' ἀπαίσια σα γόνια της τὸ λαίμω του.

Ἡ ζωὴ του δὲν πρόκειται

νὰ παραταθῇ περισσότερο ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα...

Ξαφνικὰ όμως γίνεται κάτι ἀναπάντεχο!...

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

ΑΛΛΑ καλύτερα νὰ πά-
ρουμε τὰ γεγονότα μετ' ἐκείνη σειρά τους. Ὅς ἀφησούμε λοιπὸν γιὰ λίγο τοὺς δυὸ συντρόφους καὶ τὴν τίγρη, κι' ὡς γυρίσουμε, μερικὲς ὥρες πρὶν, ἔξω ἀπὸ τὴ μεγίστη κρυφὴ σπηλιά τῶν ἡρώων μας.

Ὁ Ταμπόρ, τὸ δεκαεξάχρονο τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ θρυλικὸς μικρὸς Ταρζάν πού μεγάλωσε μονάχος στὴ ζούγκλα, θηλάζοντας ἀπὸ τοὺς μαστὸς μιᾶς λεάινας, βρίσκεται, αὐτὴ τὴ στιγμή, σὲ τραγικὴ ἀπάγνωσι. Ἐνας φοβερὸς ἀόρατος γίγαντας, πού εἶχε παρουσιαστῇ ξαφνικὰ στὴν ἄγρια ἐκείνη περιοχή, ἔχωσε τὴ νύχτα τὸ τεράστιο χέρι του μέσα στὴ σπηλιά καὶ ἄρπαξε τὴν προστατευομένην τοῦ Ταμπόρ, τὴν Ζολάν. Τὸ δωδεκάχρονο κορίτσι τοῦ ἀμερικανοῦ ἐξερευνητοῦ Μπαϊκερ πού, πρὶν δυὸ χρόνια, εἶχε βρῇ τραγικὸ θάνατο στὴ ζούγκλα (*).

Ὁ Μπουτάτα, ὁ δειλὸς, κουτὸς καὶ χεροδύναμος ἀράπης μετὰ τὰ γουρλωμένα μάτια καὶ τὸ καμικὸ τσουλούφι στὸ κε-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενον τεῦχος, τὸ 1, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ ἀόρατος γίγαντας».

φάλλι, προσπαθεί να παρηγορήσει το νέο που φωνάζει και χτυπιέται για το χαμό της Ζολάν.

— Μην κάνεις έτσι, άφεντη Ταμπόρ! μπορεί ο γίγαντας να μάς άρπάξει κι' εμάς και να βρεθούμε πάλι όλοι μαζί!

Ο μικρός Ταρζάν τραβάει το «μαύρο Ηρακλή» από το τριχωτό μπράτσο:

— Πάμε, Μπουτάτα, στη σπηλιά του Μάγου Ζοχράν...

Η Φίφη, η αγαπημένη κι' άχώριστη μικροσκοπική σκυλίτσα της χαμένης Ζολάν, σιγανογαυγίζει κλαψιάρικα και παραπονεμένη. Ο μαύρος τη σηκώνει στην άγκαλιά του:

— Έλα κι' εσύ μαζί μας.
"Αν βρούμε το κορίτσι και χά-

σουμε έσένα, θα μάς δγαλήν τα μάτια με τα νυχια της.

Άργά, κατά τα μεσάνυχτα, ο Ταμπόρ και ο Μπουτάτα φτάνουν στο φοβερό άντρο του Μάγου.

Ο τυφλός σκελετωμένος γέροντας σκαλίζει κάποια μικρή φωτιά που πάνω σ' αυτή βράζει μια πηλίγη χύτρα που βγάζει πράσινους καπνούς.

Ο Ζοχράν καταλαβαίνει από τη φωνή τόν Ταμπόρ.

— Τί θέλεις από μένα, Παιδί της Ζούγκλας;

Ο μικρός Ταρζάν του άνα φέρει δακρυσμένος την άρπαγή της Ζολάν.

Ο Μάγος κουνάει θλιβερά το κεφάλι του:

Η Ζολάν χορεύει στην παλάμη του Γίγαντα

‘Ο φοβερός Γορίλλας αρπάζει τὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας

— Δύσκολο, πολύ δύσκολο νὰ θρῆς καὶ νὰ σώσης τὸ λευκὸ κορίτσι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νάνου!

‘Ο Μπουτάπα χαζογελάει:

— Τὶ νάνος, καλὲ ἀφέντη Μάγο! Αὐτοῦνοῦ τὰ μαλλιά ξεσκονίζουμε τὰ σύννεφα! Χί, χί, χί!...

‘Ο τυφλὸς γέροντας τοὺς ἐξηγεῖ:

— Πέρα μαίκριά, στὴν πιὸ βαθειὰ κι’ ἀπάτητη Ζούγκλα, ζεῖ ἡ ἀγρία φυλὴ τῶν νάνων Γκαπιγκάρ... Οἱ νάνοι αὐτοὶ διατηροῦν ἀπὸ αἰῶνες, κι’ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, αἶμα τεραστίων Δεινοσαύρων ποὺ ἔχουν ἐξαφανισθῇ πιά ἀπὸ τὴ γῆ τῆς Ζούγκλας. Μὲ τὸ αἷμα αὐ-

τὸ οἱ Γκαπιγκάρ ξέρουν καὶ φτιάχνουν ἓνα παράξενο φίλτρο ποῦ, ὄχι μόνον γιγαντώνει τὰ κόκκαλα καὶ τὶς σάρκες τῶν ἀνθρώπων, μὰ καὶ τοὺς κάνει ἀόρατους στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μόνο τὰ μάτια τῶν ζώων μποροῦν καὶ τοὺς βλέπουν...

»Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ πεθαίνει ὁ νάνος ἀρχηγὸς καὶ ἱερέας τῆς φυλῆς τους, ποτίζουν μὲ τὸ φίλτρο αὐτὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὑπηρέτες τοῦ νεκροῦ... Πιστεύουν πὼς μόλις ὁ νάνος αὐτὸς γίνῃ ἀόρατος γίγαντας, θ’ ἀρπάξῃ μὲ τὰ τεράστια χέρια του τὴν ψυχὴ τοῦ ἀρχηγοῦ καί, σηκώνοντάς την, ψηλά,

θά την αφήσει άπαρατήρητος, στὸν εὐτυχισμένο Παραδεισο τὸν Οὐρανοῦ, πλάϊ στὸν παντοδύναμο θεό τους, τὸν Νουρίν... Ὑστερα ὁ γίγαντας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει πιά ἀνάμεσα στοὺς νάνους τῆς φυλῆς του, φεύγει καὶ περιπλανιέται ἀόρατος στὴ ζούγκλα, σκορπίζοντας παντοῦ τὸν τρομο καὶ τὸν πανικό. Κι' ἡ ζωὴ του κρατάει τρία δλόκληρα φεγγάρια. Μάλις φανῇ στὸν οὐρανὸ τὸ τέταρτο, ὁ γίγαντας ξαναγίνεται νάνος καὶ ξεψυχάει...

Ὁ Ταμπὸρ γονατίζει μπροστὰ στὸν τυφλὸ Μάγο καὶ τὸν παρακαλεῖ:

— Πέσ' μου, Ζοχράν, ποὺ βρίσκεται τώρα ὁ γίγαντας μετὰ τὴν ἀμοιρῇ Ζολάν; Θὰ πάω νὰ τὴν ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἄς χάσω καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα.

Ὁ Μάγος τοῦ ἀπαντᾷ με συμμόνοια.

— Γιά νὰ δῶ ποὺ βρίσκεται ὁ γίγαντας αὐτός, πρέπει νὰ κυττάξω στὴ μεγάλη γυάλινη μπάλα μου... Μὰ ἐγὼ εἶμαι τυφλός, καλὸ μου παιδί.. Γιά νά...

Ὁ Μπουτάτα τὸν διακόπτει:

— Νὰ κυττάξω ἐγὼ, ἀφέντη Μάγο... Μπα, σὲ καλόσοο σου!

Ὁ Ζοχράν συνεχίζει:

— Γιά νὰ τὸ κάνω ὅμως αὐτό, πρέπει νὰ θυσιάσω τὰ μάτια του ἑκὼς ἄλλος... Νὰ μείνῃ τυφλὸς αὐτὸς σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ ξαναβρῶ ἐγὼ τὸ φῶς μου καὶ νὰ σώσω τὸ λευκὸ κορίτσι...

Ὁ Ταμπὸρ δὲν σκέπτεται καθόλου:

— Ἐγὼ, Ζοχράν!... Τί νὰ τὰ κάνω τὰ μάτια ἀφοῦ δὲν βλέπω πιά τὴν ἀγαπημένη μου Ζολάν; Μὰ, ἂν ξαναγυρίσῃ κοντά μου, τί τὰ θέλω πάλι; τὰ μάτια μου; Θὰ βλέπω μετὰ τὰ δικά της!

Ὁ Μπουτάτα συγκινεῖται καὶ γυρίζει στὸν τυφλὸ σκελετωμένο γέροντα:

— Δὲν παίρνεις τὰ δικά μου μάτια, λέω γῶ, ποὺ εἶναι καὶ ...τσαχπίνικα!

Ὁ Ζοχράν μουμεμουρίζει:

— Γιά νὰ ξαναβρῶ τὸ φῶς μου πρέπει νὰ πάρω τὰ μάτια ἑνὸς λεικοῦ...

— Πᾶρε τὰ δικά μου, ξαναλέει ὁ Ταμπὸρ. Φτάνει νὰ σωθῇ ἡ Ζολάν!

Ὁ Μάγος ἀρχίζει νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ φοδερά συνεργά του..

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ μικρὸς Ταρζάν νοιώθει τὰ μάτια του νὰ βολώνουν καί, σιγὰ-σιγὰ, μαῦρο σκοτάδι ν' ἀπλώνεται γύρω του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται χλωμὸ σὰν κερί καὶ ψιθυρίζει με δέος:

— Δὲν... δὲν βλέπω πιά!

Δὲν βλέπω καθόλου!...

Ὁ ἡλίθιος Μπουτάτα τὸν παρηγορεῖ:

— Δὲν πειράζει, ἀφέντη Ταμπὸρ. Θὰ φορέσης ...γυαλιά!

Ὁ Μάγος ρωτᾷ τὸ νέο:

— Μήπως μετάνοιωσες, Παιδί τῆς Ζούγκλας;

— Ὁχι, Ζοχράν... Πέσ' μου τώρα, ποὺ βρίσκεται ὁ γίγαντας μετὰ τὴ συντρόφισσά

μου:

Ὁ σκελετωμένος γέροντας χαμογελάει με ἱκανοποίησι.
Ὑστερα θυθίζει τὴ θολὴ ματιά του σὲ μιὰ μεγάλη κι' ἀστραφτερὴ γυάλινη μπάλλα καὶ μουρμουρίζει:

— Τώρα βλέπω... Βλέπω τὸ γίγαντα... Ἐχει ἀνοίξει τὴν τεράστια παλάμη του καὶ ὑποχρεώνει τὸ λευκὸ κορίτσι νὰ χορεύῃ πάνω σ' αὐτήν... Βλέπω στὸ κεφάλι του μιὰ ματωμένη πληγὴ...

Ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιάζεται:

— Ναί, ναί! Ἐγὼ τοῦ τὴν ἔκανα μὲ τὴ μπιστόλα μου!...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Μάγος.

— Γιατὶ ἦταν ...ἄτακτος! Ξερρίζωνε τὰ δέντρα σὰν μαρούλια καὶ κυνηγοῦσε νὰ με δειρῇ!...

Ὁ τυφλὸς Ταμπὸρ ἀνυπομονεῖ:

— Πές μου, Ζοχράν: Ποῦ βρίσκεται τὸ λευκὸ κορίτσι; Ποῦ ἔχει πάει ὁ γίγαντας;

Ὁ Μάγος συνεχίζει τὸ παιρραμιλητό του:

— Τὸν βλέπω στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Κοντὰ στὸν ψηλὸ καταρράκτη... Τώρα ἔχει ξαπλώσει νὰ κοιμηθῇ. Κρατᾷ ὅμως σφιχτὰ στὴ χούφτα του τὴ Ζολάν... Μόλις τὸν πάσῃ ὁ ὕπνος, ἡ παλάμη του θ' ἀνοίξῃ, καὶ τὸ κορίτσι θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.. Πρέπει νὰ βραιοκόσαστε ἐκεῖ νὰ τὴν πάρετε πρὶν ὁ γίγαντας ἐγπνήσῃ...

Ὁ Ταμπὸρ, ψάχνοντας στὰ τυφλά, βρίσκει τὸ μπράτσο τοῦ Μπουτάτα καὶ τὸν τραβάει μὲ διασύννη.

— Πᾶμε λοιπόν... Πᾶμε γρήγορα στὸ μεγάλο ποτάμι.

Ὁ σκελετωμένος γέροντας βάζει πρώτα κάποιο φίλτρο, κι' ὕστερα δένει μ' ἓνα χοντρὸ μαῦρο πανί τὰ μᾶτια τοῦ Ταμπόρ.

— Πρόσεξε, τοῦ λέει. Ἄν λύσῃς ἀπὸ τὰ μᾶτια σου τὸ πανὶ αὐτό, θὰ ξαναβορῇ ἀμέσως τὸ φῶς σου... Ἐγὼ ὅμως θὰ πάμω, ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή, νὰ βλέπω... Μαὶ χάρισες τὰ μᾶτια σου καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ τὰ πάρῃς πίσω...

— Ὅχι... Δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Μπουτάτα τραβάει, αὐτὸς τώρα, τὸν μικρὸ Ταρζάν:

— Πᾶμε, ἀφάντη Ταμπόρ...

Καὶ τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ στὸ αὐτί:

— Μόλις θυγοῦμε ἀπὸ τὴ σπηλιά, βγάλε τὸ πανὶ κι' ἄσε τὸ γέρο νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὰ ..μᾶτια του! Χί, χί, χί!...

Οἱ δυὸ σύντροφοι βρίσκωνται σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, μὰ ὁ Ταμπὸρ δὲν βγάζει ἀπὸ τὰ μᾶτια του τὸ μαῦρο πανί. Ὁ Μπουτάτα τὸν κοροϊδεύει:

— Φαίνεται πὼς θὰ σ' ἀρέσῃ ἡ στοαβουάσα! Χί, χί!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας διακαίολογεῖται μὲ στενοχώρια:

— Δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω!... Στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω πῆ ποτὲ ψέματα... Καὶ πάντοτε κράτησα τὸ λόγο μου... Πᾶμε λοιπόν. Μπουτάτα.

Ὁ μαῦρος ἀσπάζει ἀπὸ τὸ κέρι τὸν Ταμπόρ καὶ ξεκινᾷ διασπικτὸς γιὰ τὸν ψηλὸ καταρ

ρόακτη του μεγάλου ποταμού.

Την ίδια στιγμή μέσα στη σπηλιά, ο Μάγος Ζοχράν μονολογεί χαμογελώντας καλό καρδα:

— Καημένο παιδί!... Ούτε έστυ τυφλώθηκες, ούτε κι' εγώ ξαιναβρήκα το φως μου... Τό έκανα αυτό για να δώ σε τι μεγάλες θυσίες μπορεί να φτάσει μια πραγματική αγάπη!...

.....
"Έχει περάσει πολλή ώρα... 'Ο Μπουτάπα τραβώντας από το χέρι τον Τσιμπόρ, και με τη σκυλίτσα Φίφη που τους έκολουθεί από πίσω, προχωρούν βιαστικοί στα χορταρισμένα μονοπάτια μιάς άγριας περιοχής... Ξαφνικά κά-

ποιο παράξενο σούρσιμο ακούγεται στα πυκνά χαμόκλαδα και μια πεινασμένη τίγρη — όπως είδαμε — ξεπετάγεται μπροστά τους.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

ΑΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα στο σημείο που αφήσαμε την τίγρη, να-χρη άγκοιιάσει με τα σαγόνια της το λαιμό του λευκού παιδιού με τα δεμένα μάτια.

Και νά: Ξαφνικά δυνατός πυροβολισμός άντηχεί. Το μανισμένο θηρίο παραιτείται το λαιμό του Τσιμπόρ και τινάζεται σά να το κτύπησε κεραυνός. Το σώμα της τίγρης σφαδάζει για λίγες στιγμές

‘Ο Γορίλλας κτυπάει με μια πέτρα το κεφάλι του λιονταριού

—«Εἶμαι ὁ βασιλιάς τῶν Μαϊμούδων, φωνάζει ὁ Μπουτάτα

κι' ὕστερα μένει ἀκίνητο πάνω στο ἑξαπλωμένο ἀνάσκελα παιδί...

Ὁ μικρὸς Ταρζάν σπρώχνει μὲ δύναμι γιὰ νὰ τινάξει ἀπὸ πάνω του τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς τίγρης. Μὰ τὰ νύχια ἐνὸς ἀπὸ τὰ μπροστινά της ποδάρια, ἔχουν γατζωθῇ στὸ μαύρο πανί πού εἶναι δεμένο στὸ κεφάλι του. Καί μὲ τὸ τράβηγμά, ξεφεύγει καὶ τοῦ ἐλευθερώνει ἄθελα τὰ μάτια. Ὁ Ταμπόρ βγάζει χαρούμενο ξεφωνητό:

— 'Βλέπω!...

Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ κυττάζει λαίμαργα γύρω του, σὰ νὰ θέλουν τὰ μάτια

του νὰ χορτάσουν φῶς.

Πλάι του θρίσκειται ἡ νεκρὴ τίγρη μὲ μιὰ ματωμένη πληγὴ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ της. Ἡ μικροσκοπικὴ Φίφη τὴ γαυγίζει ἄγρια καὶ τῆς δαγκώνει τ' αὐτιά. Ὁ Μπουτάτα βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης του καὶ δικαιολογεῖται στὸ νέο:

—Μὲ συμπαθᾶς, ἀφέντη Ταμπόρ, δὲν τὸ θέλας, ὁ φουκαράς... Σημάδεψα τὴν παλλημαῖμου στὸ δέντρο, καὶ ἡ σφαῖρα ἔκανε λάθος καὶ χτύπησε τὴν καημενούλα τὴν τίγρη!...

Μὰ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ ἀστεία. Τώρα μάλιστα πού βλέπει, διαίξε

ται, ακόμα περισσότερο, να φτάση στο ποτάμι για να σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ζολάν.

— Πάμε, φωνάζει στὸν Μπουτάτα καὶ ξεκινάει πρῶτος, τρεχώντας.

Ὁ ἀράπης σηκώνει κάτι ἀπὸ κάτω, καὶ τοῦ φωνάζει τρέχοντας κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω του:

— "Ἐ, ἀφέντη παιδί!... Ἐχασες τὸ μαῦρο παιδί γιὰ νά... ξαναβῆς τὰ μάτια σου! Χί, χί, χί!...

Ἡ μικροσκοπικὴ Φίφη δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ αὐτὴ τὴ φορά. Φαίνεται πὼς τῷχει πάρει ἀπόφασι νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ κατασπαράξῃ τὴ σκοτωμένη τίγρη.

.....
Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα καὶ ὁ Ταμπὸρ μὲ τὸν Μπουτάτα φτάνουν στὴν ὄχθῃ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, κοντὰ στὸν ψηλὸ καταρράκτη.

Καὶ νά, παρὰ τὸ φοβερὸ θόρυβο ποὺ κάνει τὸ νερὸ καθὼς πέφτει, φτάνει στ' αὐτιά τους μιὰ διαπεραστικὴ καὶ χαρούμενη κοριτσαίστικη φωνή:

— Ταμπόοοορ!... Μπουτάτααα!...

Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ὁμορφὴ ξανθεὶὰ Ζολάν φτάνει κοντὰ τους, κυττάζοντας κάτω μὲ ἀπαρία.

— Ἡ Φίφη μου; Ποῦ εἶναι ἡ Φίφικα μου;

Ὁ Ταμπὸρ τὴ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία:

— Ὁ γίγαντας; Ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται ὁ γίγαντας;

— Ναί... Κοιμήθηκε καὶ τοῦ ξέφυγα... Μὰ ἡ Φίφη μου ποῦ εἶναι; Γιατί δὲν ἦλθε μαζί σας;

— Ὁῤῥθη, τὴν παρηγορεῖ ὁ Μπουτάτα. Ἐμείνε πίσω γιὰ νὰ κἀνῃ...πιπὴ της.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ξανρωτᾷ τὴ συντροφισσά του.

— Πές μου, Ζολάν, κοιμάται ἀκόμα ὁ γίγαντας;

— Ναί... Μὰ δὲν θὰ ξαναξυπνήσῃ... Στὸ κεφάλι του ἔχει μιὰ πλῆγῃ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Μπουτάτα, ποὺ τρέχει συνέχεια αἷμα... Ὅλη νύχτα μ' ἔδαζε καὶ χόρευα πάνω στὴν τραλάμη του... Πονοῦσε καὶ ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ...

— Τὸν ἔδλεπες;

— Ὁχι... Μὰ τὸν ἀκούγα νὰ μιλάῃ... Ὑστερα ἔγειρε νὰ κοιμηθῇ καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐχω χάσει πολὺ αἷμα... Καταλαβαίνω πὼς μέχρι τὸ πρωὶ θὰ ἔχω πεθάνει...».

Ὁ Μπουτάτα ἀναστενάζει μὲ συμπόνια:

— Ἡ σκοποβολὴ μου τὸν ἔφαγε τὸ φουκαρά!... Καλύτερα ὅμως νὰ ξεμπερδέψῃ ἀπόψε... Ποῦ νὰ περιμένῃ τρία φεγγάρια! Χί, χί, χί!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, γιγαντοφῶνος ποναμένος στεναγμὸς ἀκούγεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταρράκτη. Ἀμέσως ἔπειτα, ἀντηχεῖ ἕνας βαρὺς ρόγχος ποὺ σταματᾷ γρήγορα. Ὑστερα τίποτα πιά...

Ξεφύγησε, ξεφωνίζει χαρούμενη ἡ Ζολάν. Πάμε νὰ δοῦ με...

Καὶ οἱ τρεῖς μαζί ξεκί-

νάνε διασπικτοί πρὸς τὸ μέρος πού ὑποτίθεται πὼς βρίσκεται ὁ ἀόρατος γίγαντας. Ὁ Μπουτάτα κάτι μουρουρίζει πού μπερδεύεται στὸ θόρυβο τοῦ μεγαλάντρεπου καταρράκτη. Ὁ μικρὸς Ταρζάν σταματᾷ καὶ βάζει τ' αὐτί του στὸ στὸ μα τοῦ ἀράπη.

— Τί λές; Δὲν σ' ἀκούω...

Ὁ Μπουτάτα ἐπαναλαμβάνει φωναχτὰ τώρα:

— Λέω πὼς ὁ «συχωρεμένος» ἦταν μακρὺς!... Ἀπὸ τίς πατούσες ὡς τὸ κεφάλι του θὰ εἶναι...μισὴ ὥρα δρόμος!

— Λοιπόν;

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς νὰ... σκάωκω λάκκο νὰ τὸν θάψουμε...

Ἡ Ζολάν προχωρεῖ μπροστὰ καὶ μὲ θάρορος. Ξέρει καλὰ τὸ μέρος πού εἶχε ἀφήσει τὸν κοιμισμένο ἀόρατο γίγαντα.

Καὶ νά. Στὴν ἴδια θέσι βρίσκει τώρα ἓναν ὁρατὸ ἀλλὰ νεκρὸ μαῦρο νάνο. Στὸ μικρὸ σκοπικὸ κεφαλᾶκι του φαντάζει ἡ μεγάλῃ πληγὴ τῆς σφαίρας ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Μπουτάτα.

Τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ ἀράπη δουρκώνουν. Κυττᾷ τὸ πτώμα τοῦ νάνου καὶ κλαψουρίζει:

— Δὲν φταίω ἐγώ, ἀφέντη μακαρίτη! Ὁ Θεὸς φταίει πού μ' ἔκανε τέτοιο σκοπευτή!...

Ὁ Ταμπὸς βοῖσκει γρήγορα μιὰ μυτερὴ πέτρα καὶ σκάβει στὸ μαλακὸ χῶμα ἓνα μικρὸ λάκκο. Ὑστερα θάβουν τὸ μικροσκοπικὸ πτώμα καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὸ γυρισμό.

ΠΑΛΗ ΓΟΡΙΛΛΑ ΚΑΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Η ΖΟΛΑΝ, καθισμένη στὸς πλατεῖς ὤμους τοῦ χεροδύναμου Μπουτάτα, ταξιδεύει ξεκούραστα, ἔπως πάντα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θυμᾷται τὴ χαμένη σκυλίτσα καὶ τὰ ὁμορφα γαλανὰ ματάκια της δουρκώνουν. Τὰ δάκρυά της πέφτουν, σταλαγματιές —σταλαγματιές, στὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη.

Ἐκεῖνος ταχύνει τὸ βῆμα του καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταμπό:

— Γρήγορα, ἀφέντη παιδί. Εὐά... ξεσπάση μπόρα!

Ὁ μικρὸς Ταρζάν σηκώνει μὲ ἀπορία τὸ κεφάλι του καὶ πιάχνει τὸν οὐρανό.

— Ξασπεριά εἶναι... Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Ὁ Μπουτάτα ἐπιμένει.

— Ἄκου πού σοῦ λέω ἐγώ! Ἀφοῦ ἄρχισε νὰ ψιχαλίζει! Μπά, σὲ καλῶσο σου!

Ἡ Ζολάν ξεχνᾷ μὲ μιὰς τὴ χαμένη Φίφη της καὶ ξεσπάει σὲ ἀκρότητα γέλια:

— Χά, χά, χά! Τὰ δάκρυά μου εἶναι καλὰ! Δὲν μ' ἀκούς πού κλαίω;

— Ἐγὼ σ' ἀκούω πού γελάς, μουρουρίζει ὁ Μπουτάτα δυσασεστημένος.

Τὴν ἴδια ὥρα στιγμὴ νοιώθει τὸν ὅμο του νὰ ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ κοριτσιοῦ Ταυτόχρονα, ἓνα σπασματικὸ ξεφωκικὸ τῆς Ζολάν σκίζει τὸν ἄερα.

— Ἀσασα!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ τρεῖς

σύντροφοι περιούσαν κάτω από τὰ χαμηλά κλαδιά ενός μεγάλου δέντρου.

Ο Ταμπόρ και ὁ Μπουτάτα σπαιμπούν ἀπότομα καὶ γυρίζουν ξαφνιασμένοι τὰ κεφάλια τους. Καὶ νά. Στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ἀντικρύζουν ἕναν γιγαντώσωμο γορίλλα ποὺ ἔχει ἀρπάξει στὴν ἀγκυλιά του τὸ λευκὸ κορίτσι, καὶ, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἀρχίζει νὰ ξεμακρύνῃ, θγάζοντας ἄγρια κι' ἀπαίσια οὐρ λιαχτά.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν, μ' ἕνα σβέλτο πήδημα θρίσκειται κι' αὐτὸς ἀμέσως, πάνω στὸ ἴδιο δέντρο καὶ ἀρχίζοντας νὰ κυνηγᾷ τὸ γορίλλα, φωνάζει ταυτόχρονα στὸν ἀράπη:

— Ἀκολουθήσέ με, Μπουτάτα... Ἐσύ νὰ τοῦχης κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα... Ἐγὼ θὰ φωνάζω συνεχῶς γιὰ νὰ καταλαβαίνης ποὺ θρίσκωμαι καὶ κατὰ ποῦ τραβάω.

Ὁ Ταμπόρ πηδαίει σὰν πρελλὸς ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καὶ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, παρακολουθώντας στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸν γορίλλα καὶ συμβουλευόμενος τὴ Ζολάν:

— Φώναζε κι' ἐσύ, Ζολάν.. Φώναζε συνεχῶς γιὰ νὰ καταλαβαίνω ποὺ θρίσκεσαι...

Καὶ τὸ φοβερὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται. Ὁ γορίλλας ἀρπάζεται, κάθε τόσο, ἀπὸ μακριὰ χορτάσκονται ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ θεόρτατα δέντρα καὶ, διαγράφοντας τεράστιες κομπύλες στὸν ἀέρα, θρίσκεται πηνήγντα κι' ἑκατὸ μέτρα μακριά...

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ πεταίει σὰν πομολι γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ. Ἔτσι ὁ Ταμπόρ, ποὺ δείχνεται πιὸ σβέλτος καὶ γρηγορὸς ἀπὸ τὸ θηρίο, καταφάρνει, σὲ μιὰ στιγμή, νὰ φτάσῃ κοντά του. Σηκώνῃ ἀμέσως τὸ φοβερὸ ρόπαλο γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κεφάλι...

Ὁ γορίλλας, ποὺ βλέπει τὸν κίνδυνο, παρατάει τὴν πορεία πάνω στὰ δέντρα καὶ, πηδώντας κάτω, συνεχίζει τὸ φευγιό του μὲ τὰ πόδια. Ἡ Ζολάν ξεφωνίζει γιὰ λίγο ἄκομα τρομοκρατημένη καὶ τέλος μένει λιπόθυμη στὴν τραμερὴ ἀγκαλιά τοῦ θηρίου.

Ὁ Μπουτάτα παρακολουθεῖ τρέχοντας κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, τὸν Ταμπόρ καὶ φωνάζει κάθε τόσο, ἀνήσυχος:

— Ἐ, ἀφέντη, Ταμπόρ... Πράσισε μὴ γλυσπρήσης καὶ μοῦ ἔρθεις στὸ κεφάλι!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας βλέπει τὸ γορίλλα ποὺ κατεβαίνει στὸ ἔδαφος καὶ πηδαίει καὶ αὐτὸς κάτω. Τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται τώρα μὲ μεγαλύτερη μανία.

Ὁ Μπουτάτα, βαρὺς καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ μένῃ σιγά - σιγά, πίσω ἀπὸ τοὺς δύο ἀνιητάλους. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς φτάσῃ. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, φωνάζει:

— Ἐ, ἀφέντεεεες!... Δὲν σπαιματᾶτε νὰ πάρομαι καὶ καιμιά ἀνάσιν; Μπᾶ, σὲ καλὸ σας!

Τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ποὺ ἔχει ἀρπάξει τὴν ἀμοιρη

Ζολάν, τρέχει με άφάνταστη ταχύτητα. Κι' όμως ο Ταμπόρ όσο πάει και το πλησιάζει πάλι, ξεφωνίζοντας πάντα για να μη χάσει την επαφή του με τον καθυστερημένο άρσάπη.

Ξαφνικά κι' ενώ τρέχουν κοντά στην όνθη ενός άλλου ποταμού, άγριος δρυχηθμός πεινασμένου λιονταριού άντηχεί. 'Ο γορίλλας ξέρει καλά πώς, όσο και να τρέξει, δεν θα μπορέσει να ξεφύγει από τα νύχια και τα δόντια του λιονταριού. Στοιματάει λοιπόν άπότομα, παρατάει πλάι του τ' άναίσθητο κορίτσι, άρπάζει από κάτω μια μεγάλη πέτρα κι' έτοιμάζεται να άντιμετωπίσει, στη θοή με στήθος, τον τετράποδο βασίληά της ζούγκλας, που μ' ένα πήδημα βρίσκεται σχεδόν δίμέσως, κοντά του.

Τα δυό θηρία άλληλοκυτάζονται για λίγες στιγμές άκίνητα, τρίζοντας άπειλητικά τα δόντια τους.

'Ο Ταμπόρ φτάνει άλσφιασμένος και κρύβεται κάπου κοντά τους. Δεν τολμάει όμως να πλησιάσει και ν' άρπάξει την άναίσθητη συντροφισσά του. "Αν ό γορίλλας ήταν μόνος του, δεν θα δίσταζε καθόλου να χυθή πάνω του και να τραλέψουν μέχρι θανάτου.

Μά τώρα, έκτός άπ' το γορίλλα, είναι κι' ένα φοβερό λιοντάρι και μάλιστα πεινασμένο. 'Ο μικρός Ταρζάν καταλαβαίνει πώς, δεν θα τ' άγάλη πέρα και με τα δυό θηρία μαζί. Καλύτερα είναι να περιμένη την τρομακτική

σύγκρουσί τους. Ξέρει καλά πώς αν νικήση το λιοντάρι, θα χορτάσει την πείνα του μόνονά με τις σάσκες του γορίλλα, χωρίς να πειράξη τή Ζολάν. 'Ο Ταμπόρ έχει μεγαλώσει θηλάζοντας το γάλα λεαινας και ξέρει καλά πώς τα περήφανα αυτά θηρία δαν πειράζουν ποτέ τον άνθρωπο, που δεν τα πειράζει.

"Αν πάλι νικήση ό γορίλλας, τότε το άτρόμητο Παιδί της Ζούγκλας θα χυθή πάνω του με το ρόπαλο και θα του τσικίση το κουτό κεφάλι...

Και νά: ή θανάσιμη πάλη δαν άργεί ν' άρχίση. Τό λιοντάρι κάνει την άοχη. Μ' ένα κεραυνόβολο πήδημα χυμάει πάνω στον όρθό γιγαντώσωμο γορίλλα, μπήγει με λύσσα τα νύχια των μπροστινών ποδαριών του στους μαλλισρούς ώμους και του δαγκώνει το λαιμό.

'Ο γορίλλας ούρλιάζοντας άπ' τον πόνο, άνεβοκατεβάζει με λύσσα την πέτρα που κρατάει, πάνω στο κεφάλι του άντιπάλου του. Και τα μάτια του λιονταριού πλημμυρίζουν άμέσως άπ' τα αίματα που καταρακυλούν άπ' το κεφάλι του.

Τα δυό θηρία κυλιούνται τώρα κάτω. Σχίζονται με τα νύχια τους, μουγγρίζουν, ούρλιέζουν και δαγκώνονται κι' άφάνταστη λύσσα.

'Ο θανάσιμος άγώνας γέμνει άπ' την άσκη προς το μέρος του γορίλλα. Τα χτυπήματα με την πέτρα έχουν κόψει πολύ την όρμη και τή δύ-

καμι τού πεινασμένου λιονταριού. Ἀλλὰ καὶ τὸ κορμί του γορήλλα εἶναι καταξεσπισμένο ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ ἀντιπάλου του.

Καὶ τὰ δυὸ θηριὰ θρίσκονται σὲ κακὰ γάγια. Ὅμως καμένα τους δὲν ἀποφασίζει νὰ ὑποχωρήσῃ. Συνεχίζουν κατασπασμένους καὶ τὰ δυὸ τὴ μέχρι θανάτου πάλη τους.

Ὁ Ταιμπὸρ παρακολουθεῖ μ' ἀφάνταστη ἀγωνία τὴν προμακτική αὐτὴ σύγκρουσι.

Στὸ μεταξύ φθάνει κοντὰ του λαχανιασμένος ὁ Μπουτάτα. Ρίχνει μιὰ ματιά στὰ δυὸ φοβερά θηριὰ πού παλεύουν πλάϊ στὴν ἀναισθητὴ Ζολάν καὶ ρωτᾷ:

— Θὰ τὰ περμένουμε νὰ τελειώσουμε, ἀφάντη Παιδί; Νὰ τὰ διώξω καὶ νὰ πάρουμε τὸ κορίτσι νὰ φύγουμε;

Κι' ἀμέσως, κουνώντας μπροδς-πίσω τὰ χέρια του, τοὺς κάνει:

— Ξσσσ, ξσσσ. Μπᾶ σὲ καλῶσοο σας!

Ὁ Ταιμπὸρ τοῦ γνέφει νὰ σταματήσῃ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τὰ θηριὰ εἶναι τώρα ἀφάνταστα ἐξουλημένα. Καίρὸς εἶναι πιά νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ Ζολάν... Ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ παλέψῃς μαζί τους, κ' ἐγὼ θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία ν' ἀρπάξω τὸ κορίτσι καὶ νὰ φύγουμε...

Ὁ Ἀράπης διστάζει νὰ προχωρήσῃ κι' ὁ Ταιμπὸρ τὸν ρωτᾷ:

— Φοβάσαι τὰ ἐτοιμοθάνατα θηριὰ, Μπουτάτα;

Ὁ μαῦρος ξύνει σκεπτικὸς τὸ κωμικὸ τσουλούφι του:

— Ὅχι... Ἄν ξεπεταχτῇ ὁμως καιμιὰ... σαρανταποδαρούσα; Ἐρεῖς πόσο πονάει τὸ δάγκωμά τους;

Ὁ μικρὸς Ταρζάν τὸν σπρώχνει μὲ περιφρόνησι:

— Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, τιποτένιε... Θὰ πάω μονάχος.

Κι' ἀμέσως, σφίγγοντας στὸ δεξιὸ χέρι τὸ τρομερὸ ράπαλό του, χύνεται σὰν σίφουνας κατὰ τὰ δυὸ θηριὰ.

Ὅμως δὲν προφθαίνει νὰ κἀνὴ μερικά βήματα καὶ σταματᾷ ἀπότομα, ἀνοίγοντας ἀπὸ κατάπληξι τὰ μάτια του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ πλαῖνὸ ποτάμι, βλέπει νὰ ξεπιτάγονται τρεῖς τεράστιοι κροκόδειλοι. Προχωροῦν κλαψουρίζοντας σὰν πεινασμένα μωρὰ πρὸς τὸ μέρος πού παλεύουν, ξεψυχισμένα πιά, τὰ δυὸ θηριὰ.

Ὁ ἕνας κροκόδειλος ἀρπάζει τὸ γορήλλα καὶ ὁ ἄλλος τὸ λιοντάρι. Ὑστερα γυρίζοντας στὴν ὄχθη, ξαναβουτάνε στὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μπουτάτα πού παρακοινοῦσε τὴ σκηνή, τοὺς φωνάζει:

— Ἐ, ἀφέντες κροκόδειλοι!... Ἐτσι ἀγδαρτους θὰ τοὺς φᾶτε; Μπᾶ, σὲ καλῶσοο σας!

Μὰ τὰ τελευταῖα λόγια πνίγονται στὸ λαρύγγι του.

Τελευταῖος ὁ τρίτος κροκόδειλος προχωρεῖ μὲ βουλι-

μα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναίσθητης Ζολάν.

Ὁ δειλὸς Ἀράπης ξεχνάει τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι του καὶ κρύβεται τρομαγμένος πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο, μονολογώντας:

— Πολὺ τοὺς φοβάμαι αὐτοὺς τοὺς κροκοδειλαίους! Γιατὶ μοιάζουνε μέ... μολυντήρια!

Ὅμως ὁ Ταμπὸρ, τρελλὸς ἀπὸ φόβη κι' ἀπόγνωση, χύνεται τώρα στὸν τρίτο κροκοδειλο. Καὶ φθάνει κοντὰ στὸ τεράστιο ἔρπετό, τῇ στιγμῇ ποὺ ἔχει ἀνοίξει τ' ἀπέραντα σαγόνια του γιὰ νὰ καταδροχθῇ τὴν ἄμοιρη Ζολάν...

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ γιὰ λίγο τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Ζολάν στὴν τραγική θέσι ποὺ βρίσκονται, γιατί παράξενα γεγονότα συμβαίνουν αὐτῇ τῇ στιγμῇ, στὴν κρυφὴ σπηλιά τους.

Μὰ γιὰ νὰ φθάσουμε ὡς ἐκεῖ πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε τὴ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα Φίφη, ποὺ τὴν εἶχαμε ἀφήσει νὰ γαυγίζει καὶ νὰ δαγκώνει τὸ πτώμα τῆς σκοτωμένης τίγρης.

Ἡ τετραπέρατη σκυλίτσα, ἀφοῦ ἔπαιξε ἀρκετὰ ἐκεῖ, θυμάται ξαφνικά τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν Μπουτάτα κι' ἀρχίζει, γαυγίζοντας παραπονεμένα, νὰ τρέχη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῇ. Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνει

πὼς ἀδικα κουράζεται. Τὸ λευκὸ παιδί κι' ὁ ἀράπης, οὔτε φαίνονται, οὔτε ἀκούγονται πουμενά!

Ἡ Φίφη νοιώθει ἀκόμα καὶ φοβερὴ πείνα. Τὸ πράσινο παχὺ γρασιδί, τὰ φύλλα κι' οἱ καρποὶ τῶν δέντρων, δὲν ἀξίζουν τίποτα γι' αὐτήν. Πρέπει νὰ φάῃ ψημμένο κρέας ζαρκαδιοῦ καὶ νὰ ροκανίσῃ τὰ κόκκαλά του.

Ἔτσι παίρνει βιαστικὴ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά τους. Ἴσως ἐκεῖ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἀγαπημένη τῆς «Κυρά», ποὺ θὰ κάνῃ τὴν κοιλιτσα τῆς νὰ πάψῃ νὰ παραπονιέται σὰν γατούλα ποὺ νιαουρίζει.

Ὅμως δὲν προφθάνει νὰ προχωρήσῃ ἀρκετὰ, ὅταν ξαφνικά ἀκούει πίσω τῆς ἀνθρώπινες πατημασιές κι' ὀμιλίες ποὺ πλησιάζουν. Ἀνήσυχη ἡ Φίφη, κρύβεται ἀμέσως σὺν πλάϊ τοῦ μονοπατιοῦ καὶ περιμένει. Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ τῆς δύο ἄγριοι μαῦροι ἰθαγενεῖς. Ὁ ἓνας, πρὶν μεγαλώσωμος, ποὺ φορεῖ πολὺχρωμα φτερά στὸ κεφάλι καὶ μεγάλους χαλκάδες στὴ μύτη καὶ στ' ἀφτιά, μοιάζει σὰν φύλαρχος. Ὁ ἄλλος, ἓνας συνηθισμένος μαῦρος, κρατᾷ στὰ χέρια του ἓνα μεγάλο κοιμηάτι ἀπὸ ψημμένο κρέας ἐλαφιῶ. Καὶ κάθε τόσο τραβάει ψαχνωμένα κοψίδια καὶ τὰ προσφέρει στὸν πρῶτο. Ὑστερα, τρώει κι' αὐτός.

Ἡ Φίφη τοὺς ἀκούει νὰ

Ὁ Βόας σφίγγει με φεδερὴ δύναμι τὸν Κροκόδειλο

κουβεντιάζουν και φυσικά δεν καταλαβαίνει τί λένε. "Ομως ανάμεσα στα λόγια τους ξεχωρίζει τις λέξεις: «Ταμπόρ», «Μπουτάτα», «Ζολάν», κι' αυτό την καθησυχάζει πώς θάναι άνθρωποι γνωστοί τους. 'Αρχίζει λοιπόν να τους ακολουθή, όχι τόσο γιατί μπορεί νάναι άνθρωποι γνωστοί τους, μιά γιατί μπορεί νά πετάξουν κάτω κανένα κόκκαλο από τὸ ψημένο ἐλάφι πού καταβροχθίζουν.

Τὴ περίεργο όμως: οἱ δυὸ μαύροι ἔχουν πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταμπόρ. Κι' αὐτὸ εἶναι, βέβαια, κάτι πού συμφέρει τὴν κουρασμένη σκυλίτσα. "Ἐτσι τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ, διπλὸ «ἀζημίωτο», πού λένε. Πρῶτα γιατί τραγανίζει τὰ κοκκαλάκια πού πετάνε, κι' ὕστερα γιατί, ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, κατὰ τὴ σπηλιά της θὰ τραβοῦσε κι' αὐτή...

Καὶ νά: Ἡ Φίφη πού ἀκολουθεῖ σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς ἄγνωστους, σταματάει ξαφνικά πραξενεμένη. Οἱ πατημασιές κι' οἱ κουβέντες τους δὲν ἀκούγονται πιά. Οἱ δυὸ μαύροι ἔχουν ἐξαφανισθῇ λές κι' ἡ γῆ ἀνοίξε καὶ τοὺς κατάπιε. Ἡ ἔξυπνη σκυλίτσα προχωρεῖ στὸ μέρος πού ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται καὶ ψάχνει μὲ τὰ εὐαίσθητα ρουθούνια της. Παρακολουθεῖ τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τους καὶ βρίσκει πὼς σταματάνε μπροστὰ στὸν τεράστιο κορμὸ ἐνὸς θεόρατου καὶ μοναχικοῦ δέντρου.

Ἡ Φίφη φαντάζεται πὼς θ' ἀνέβηκαν ψηλά σ' αὐτὸ τὸ

δέντρο καὶ περιμένει ὑπομονετικά νὰ πέση κάτω, κανένα κοκκαλάκι...

Περνάει ὅμως πολλὴ ὥρα κι' οὔτε θορυβὸς, οὔτε ὁμιλίες ἀκούει. "Ἐτσι φεύγει ἀπογοητευμένη καὶ προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά τους, πού ὀρίσκεται τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ θεόρατο μοναχικὸ δέντρο.

Στὴ σπηλιά δὲν βρίσκει κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς της. Βρίσκει ὅμως τέσσερις ξένους κι' ἄγνωστους μαύρους ἰθαγενεῖς πού τριγυρίζουν μέσα ψάχνοντας στὸ μισοκόταδο. Ἡ Φίφη τοὺς γαυγίζει ἄγρια καὶ δαιμονισμένα. Φοβάται μὴ βροῦν κι' ἀρπάξουν τὸ μισοψημένο ζαρκάδι πού κράμεται ἀπὸ τὸ θόλο τῆς σπηλιάς τους.

"Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀράπηδες σηκώνει τὴν ἀνοικονόμητη πού δάρα του καὶ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὴν ἐνοχλητικὴ μαύρη σκυλίτσα. Ἡ Φίφη τινάζεται οὐρλιάζοντας στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σπηλιάς καὶ, χτυπώντας σὲ μιὰ πέτρα τὸ κεφάλάκι της, μένει ἀναίσθητὴ γιὰ λίγο.

Τέλος, οἱ τέσσερις μαύροι, βρίσκουν σ' ἓνα κρυφὸ ἀνοιγμά τῶν βράχων τῆς σπηλιάς, αὐτὸ πού ζητᾶνε: Εἶναι οἱ δυὸ μεγάλοι καὶ πολὺ τιμοὶ μαύροι χαυλιόδοντες τοῦ λευκοῦ Ἐλέφαντα(*).

"Όταν ἡ σκυλίτσα συνέρχεται σὲ λίγο, βλέπει τοὺς κλέφτες νὰ φεύγουν διασπασμένοι ἀπὸ τὴ σπηλιά, φορτωμένοι τὰ μοναδικὰ κι' ἀτίμητα

(*) Βλέπε προηγούμενον τεύχος.

μαύρα έλεφαντόδοντα. 'Η τετραπέρατη Φίφη, παρά τους πόνους που νοιώθει στο κτυπημένο κεφάλι της, δγαίνει άργά κι' αυτή. Σκαρφαλώνει με κόπο πάνω στο μεγάλο κόκκινο βράχο που βρίσκεται απ' έξω και τους παρακολουθεί, με τὰ δυνατά μάτια της, στο πλούσιο φώς του αλόγιαμου φεγγαριού που γέρνει πιά προς τη δύση του...

Οί τέσσερις μαύροι ίθαγε νείς, φορτωμένοι πάντα τὰ βαρειά δόντια, φθάνουν και σταματούν στο τεράστιο κορμό του θεόρατου δέντρου. 'Εκεί άκριδώς που είχαν χαθή σαν φαντάσματα κι' οί δυο άλλοι με κρέας του έλαφίου.

'Η Φίφη γουρλώνει περίεργη τὰ έξυπνα μαύρα ματάκια της για νά δη τί θά κάνουν.

Δέν προφθαίνει όμως, για τί την ίδια στιγμή παράξενοι κρότοι άκούγονται μέσα στη σπηλιά. 'Η σκυλίτσα νομίζοντας πώς γύρισαν τ' άφεντικά της, παρατάει την παρακολούθησή των μαύρων και πηδώντας από την κόκκινη πέτρα, τρυπώνει μέσα, γαυγίζοντας χαρούμενα. 'Ομως και πάλι απόλυτη έρημιά βασιλεύει εκεί. Μόνον οί παράξενοι κι' υπόκωφοι κρότοι έξακολουθούν ν' άκούγονται.

Φοβισμένη ή Φίφη, μαζεύεται σε μία σκοτεινή γωνιά κι' άφουγκράζεται...

ΒΟΑΣ ΚΑΤΑ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ άς ξαναγυρίσουμε διαστικοί στην όχθη του ποταμού. 'Εκει που άφήσαμε τον πεινασμένο κοκρόδειλο νά άνοίγη τὰ τρομακτικά σαγόνια του για νά καταβροχθήση την άμοιρη Ζολάν...

'Ο Ταμπόρ, που στο μεταξύ έχει φθάσει μ' ένα πήδημα κοντά στη νέα, βλέπει πώς του είναι άδύνατο νά προφθάση νά την τραβήξη από κεί. 'Ετσι σβέλτος, όπως πάντα, και με τὸ μυαλό του που παίρνει χίλιες στροφές στο δευτερόλεπτο, κάνει κάτι άφάνταστα έξυπνο και τολμηρό: Πέφτει άμέσως μπρούμυτα, ανάμεσα στον κοκρόδειλο και την ανάσθητη κοπέλλα, και δάζει κάθε τὰ μέσα στ' άνοιχτό στόμα του θηριού τὸ ροπαλό του...

'Ο κοκρόδειλος θγαίνει ένα άγριο λεπτό στρίγγισμα και προσπαθεί νά τον άρπάξη με τὰ θανατερὰ σαγόνια του. Πώς όμως; Τὰ σαγόνια του είναι άδύνατον πιά νά κλείσουν με τὸν πύσσαλο που τὰ έμποδίζει και τὰ κρατάει άνοιχτά!

Τὸ τεράστιο έρπετά, στριγγλίζοντας πάντα, κάνει τώρα στροφή και κατευθύνεται μανιασμένο προς τὸ ποτάμι. 'Ενώ ο Ταμπόρ, έλεύθερος τώρα, κάνει νά σηκώση στην άγκαλιά του τὴ Ζολάν για νά φύγουν από τὸ φοβερό μέρος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, κυττάζοντας πρὸς τὸν κροκόδειλο, βλέπει κάτι πού τὸν κάλει νὰ μαρμαρώσῃ στὴ θέσι πού βρίσκεται, μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Καὶ νὰ γιατί:

Λίγο πρὶν τὸ λεπιδωτὸ θηρίο ξαναβουτήξῃ στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, καὶ τυφλωμένο καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ θυμὸ του, περνάει ἀπρόσεκτα πάνω ἀπὸ τὸ κοιλουριασμένο κορμὶ ἐνὸς τεράστιου βόα. Ξαφνιασμένο τότε τὸ φίδι καὶ νομίζοντας ἴσως πὼς δέχεται ἐπιθεσι ἀπὸ τὸν κροκόδειλο μὲ τὰ ἀνοιχτὰ σαγόνια, ξετυλίγεται μὲ ἀφάνταστη σθελτάδα καὶ ξανατυλίγεται στὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Κι' ἀμέσως μιὰ τραμακτική πάλη ἀρχίζει:

Ὁ κροκόδειλος μὴ μπορῶν τὰς πιά νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ σαγόνια του—μ' αὐτὸ τὸν καταρραμένο πιάσσαλο πού τὰ κρατάει ἀνοιχτὰ—τινάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ λύσσα τὸ σκληρὸ κι' ἄτρωτο κορμὶ του. Μὲ τὰ κτυπήματα τοῦ κορμιοῦ του αὐτά, ζητάει νὰ σκοτώσῃ τὸ μεγάλο φίδι, συντρίβοντας τὸ χοντρὸ καὶ μαλακὸ κορμὶ του.

Ὁ βόας, σφίγει μὲ φοβερὴ δύναμι τὸ σῶμα τοῦ κροκοδείλου, μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν δαμάσῃ. Ἀλλὰ κι' ὁ κροκόδειλος νοιώθει πὼς ὁσο κι' ἂν τινάζεται κι' ἂν χτυπιέται τὸ ἐλαστικὸ σῶμα τοῦ φιδιοῦ οὔτε κόβεται, οὔτε κὰν ματώνει. Πὼς νὰ κάνη κακὸ στὸ φίδι, ἀφοῦ τὰ

τρομερὰ σαγόνια του μένουν ἀπὸ τὸ ρόπαλο ἀνοιχτὰ κι' ἀκίνητα, μὴ μπορώντας νὰ ἀνοιγοκλείσουν γιὰ νὰ τὸ δαγκώσουν θανατερὰ; Γι' αὐτό, ἀλλάζοντας τακτική, παύει νὰ τινάζεται καὶ νὰ χτυπιέται καὶ πασχίζει νὰ τραβήξῃ τὸ βόα στὸ ποτάμι. Ὑστερα βουτώντας, νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ βυθὸ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γιγαντομαχίας αὐτῆς εἶναι τέτοιο πού ὁ Ταμπὸρ τὴν παρακολουθεῖ ἀκίνητος, ξεχνώντας τὴν ἀγαπημένη του συντροφισσα πού βρίσκεται ἀναίσθητῃ πληαί.

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται, τὴ σηκώνει στὴν ἀγκυλιά του καὶ τρέχει νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ στὴ φύλαξι τοῦ Μπουτάτα. Βρίσκει ὅμως τὸν ἀράπη, ξαπλωμένον ἀνάσκελα στὸ γρασιδί, νὰ κοιμάται ροχαλίζοντας βαρειά.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας κάνει τὸ πόδι του... ξυπνητήρι. Ὅμως ὁ ὑπναρὰς Μπουτάτα ὄχι μόνο δὲν ξυπνάει, μὰ δυναμώνει καὶ τὸ ροχαλὶ τὸ του.

Ὁ Ταμπὸρ πού διάζεται, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ θανάσιμη πάλη τοῦ βόα μὲ τὸν κροκόδειλο, παρατάει τὴ Ζολὰν πλάι στὸν κοιμισμένο χειροδύναμο ἀράπη καὶ τρέχοντας πάλι ξαναγυρίζει περὶεργος στὴν ὄχθη, κοντὰ στὰ δυὸ θεριά.

Εὐτυχῶς πού πρόφθασε. Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ βόας κάλει στὸν κροκόδειλο μιὰ πρᾶ-

γυμαστικά, επικίνδυνη λαβή: Τυλίγει δυο δαχτυλίδια του τεράστιου κορμιού του πολύ μπροστά κοντά στα κεφάλι του κροκοδείλου. "Υστερα, απλώνει σ' ευθεία γραμμή το υπόλοιπο σώμα του και ξανατυλίγει την ουρά του σε άλλα δυο—τρία δαχτυλίδια, πέρα—πέρα στο τελευταίο μέρος της ουράς του λεπίδω του θηρίου. Τέλος συσπά μ' αφάνταστη δύναμη τους φοβερούς μυώνες του κι' ανεβάζει προς τα επάνω τις δυο άκρες του κροκοδείλου: Το κεφάλι και την ουρά του. Είναι φανερό πώς μ' αυτό τον τρόπο θέλει, κουλουριάζοντάς του το κορμί, να του σπάσει τη σπονδυλική στήλη.

Ο μικρός Ταρζάν θαυμάζει το πραγμαστικό σπορικό αυτό σχέδιο του φιδιού, που είναι καταδικασμένο όμως σε άποτυχία. Γιατί ο κροκόδειλος αντιδρά τεντώνοντας και κάνοντας αλύγιστο το σκληρό λεπίδωτο κορμί του. Ταυτόχρονα και κάνοντας μικρές και σίγουρες κινήσεις, όλο και παρασύρει το βόα προς την όχθη του ποταμού.

Έτσι το φίδι, καταλαβαίνοντας πώς ο άμφιβιος αντί πολλός του θα καταφέρει να το πνίξει σίγουρα στο ποτάμι, κάνει μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια που μοιάζει μ' αυτοκτονία: Ξεδιπλώνει μ' ασύλληπτη σβελτάδα από το κορμί του κροκόδειλου, έρχεται από μπροστά του και βάζει το κεφάλι

του θαθεία μέσα στο μόνιμα άνοιχτο στόμα του αντιπάλου του. "Αμέσως, περνάει μ' ευκολία τον ευρύχωρο φάρυγγά του κι' αρχίζει να χώνεται και να προχωρή στα σπλάχνα του...

Ο κροκόδειλος, χωρίς να μπορεί να στριγγλίση πιά, αρχίζει να τινάζεται και να χτυπιέται σε μια φρικτή και θανάσιμη άγνωση.

Τα μάτια του Ταμπόρ, που παρακολουθεί την απερίγραπτη αυτή σκηνή, πετάνε μαύρες άστραπές! Καταλαβαίνει τώρα πώς με το ρόπαλο, που αυτός ο ίδιος έχει βάλει στα σαιγόνια του κροκόδειλου, ο άγώνας είναι άβυσσος: Ο βόας που έχει χωθή—σχεδόν ο μισός—μέσα στα σπλάχνα του αντιπάλου του, θα του σαγκώση γρήγορα την καρδιά και θα τον αφήση νεκρό. "Υποχωρώντας ύστερα, θα μπορέση να ξαναδγή, από τ' άνοιχτά σαγόνια του κροκόδειλου, ανενόχλητος και νικητής.

— Αυτό είναι δολοφονία!, μονολογεί το τίμιό και περήφανο Παιδί της Ζούγκλας. "Εγώ φταίω που ο δυστυχισμένος κροκόδειλος δεν μπορεί να άμυνθή. "Εχω υποχρέωση να τον σώσω!

Κι' άμέσως άσπάζοντας από κάτω μια πέτρα, χύνεται άτρώμετος προς τα δυο φοβερά θηρία που παλεύουν...

Μά δεν προφθάνει να κάνει τίποτα... Γιατί την ίδια στιγμή κάτι άναπάντεχο γίνεται:

Τὸ μισὸ κορμὶ τοῦ βόα ποὺ δρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν κροκόδειλο, ὑπερδύεται σὲ μιὰ μετακίνησή του, στὸν κάθετο πάσσαλο ποὺ τοῦ κρατᾷ τὰ σογόνια ἀνοικτά.

Αὐτὸ ἦταν! Τὸ ρόπαλο πέφτει ἀμέσως μὲ τὸ τράβηγμα. Καὶ τὰ τεράστια σαγόνια τοῦ ἔρπετοῦ, ἐλεύθερα τώρα, κλείνοντας ἀπότομα καὶ μὲ λύσσα καὶ κόβουν τὸ φίδι στὰ δύο... Τὸ κεφάλι τοῦ βόα μὲ τὸ μισὸ κορμὶ του, μένουν μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ κροκόδειλου. Ὁ ἄλλος μισὸς μὲ τὴν οὐρά, μένει ἔξω σφαιδάζοντας ἀπαίσια...

Ὁ Ταμπὸρ ἔχει μείνει ἀναυδὸς κυττάζοντας τὸ τρομακτικὸ καὶ μακάβριο θέαμα... Ὅμως ἡ θανάσιμη αὐτὴ πάλη ἦταν μοιραῖο νὰ τελειώσῃ χωρὶς νικητὴ καὶ νικημένο: Ὁ βόας/ποῦ εἶχε χωθῇ στὰ σπλάχνα τοῦ κροκόδειλου, ἀν καὶ κοιμμένος στὰ δύο, φαίνεται πῶς καταφέρνει, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ σαγκώσῃ τὴν καρδιά του.

Τὸ λεπιδωτὸ θηρίο κάνει ἀμέσως διὰ. —τρεῖς τελευταίους σφαιδασμοὺς καὶ μένει ἀκίνητο, νεκρό. Τὸ ἴδιο κι' ὁ βόας ποὺ ἔαχε σίγουρα πάθει ἀσφυξία μέσα του.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας συνέρχεται τώρα. Κόβει γρήγορα ἓνα ἄλλο χοντρὸ κλαδί γιὰ ρόπαλό του καὶ φεύγει διασπικτὸς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴ Ζολάν καὶ στὸ Μπουτάτα. 'Άλλοίμον' ὅμως... Στὸ πράσινο γρασίδι ποὺ τοὺς εἶχε ἀφήσει: ἐκεῖ

νὴν ἀναίσθητη κι' ἐκείνον νὰ ροχαλίξῃ, δὲν βρίσκει τώρα κανέναν.

— Πιρίεργο!, μονολογεὶ ἀνῆσυχος καὶ συλλογισμένος. Γιατὶ νὰ ἔφυγαν ἀπὸ δῶ; Ποῦ νῶχουν πάει, ἄραγε;

Κι' ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ πεονᾶνε χίλιες διὰ κακὲς σκέψεις: Μήπως τοὺς ἄρπαξαν τίποτα θηρία; Μήπως...

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ γνώριμη, μὰ τρομαγμένη φωνὴ τὸν κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ψηλὰ κλαδιὰ ἐνὸς θεόρατου δέντρου ποὺ ἐρίσκεται κοντά:

— Ταμπόοοοο!... Σῶσε μεεε!...

Εἶναι ἡ Ζολάν. Τὴν κρατᾷ στὴν ἀγκυλιά του ὁ Μπουτάτα, ποὺ ταυτόχρονα σχεδὸν φωνάζει, μὲ τὴ σειρήνᾳ του κι' αὐτός, στὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιάς τῶν μαϊμούδων!... Ἡ Ζολάν εἶναι καρύδα καὶ θὰ τὴν πετάξω στὸ κεφάλι σου! Χίι, χίι, χίι!...

Ὁ Ταμπὸρ καταλαβαίνει ἀμέσως. Τὸ πρόσωπό του γίνεταί κίτρινο σὰν πεθαιμένου. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος κι' ἀναποφάσιτος. Τέλος, δίνοντας στὴν ἔκφρασι καὶ στὴ φωνή του τὸν χαρούμενο, τοῦ ἀποκρίνεται δυνατά:

— Νάι, Μπουτάτα!... Πέταξε τὴν «καρύδα» σου νὰ παίξουμε... Πρόσεξε μόνο: ἂν δὲν μὲ χτυπήσῃς στὸ κεφάλι, θὰ χάσῃς...

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΣΤΗΝ άπέραντη άγρια ζούγκλα και συνήθως κοντά στις όχθες των ποταμών, ζή ένα μικρό σπάνιο και φοβερό φτερωτό ένταμο, που οι ίθαγενείς το λένε «Ζαρζάρ». Είναι μια μικρή πεταλούδιτσα με κατάμαυρα φτερά κι' ένα μικρό κόκκινο κεντρί μπροστά στη μύτη της.

Το Ζαρζάρ φτερουγίζει μόνον τις νύχτες και τρέφεται ρουφώντας μέλι από τις καρδιές των έξωτικών λουλουδιών που φυτρώνουν κοντά στα ποτάμια της Ζούγκλας. Όμως αν τσιμπήσει με το κεντρί του, είτε άνθρωπο, είτε θηρίο, του φυτεύει μέσα στο αίμα το μικρόβιο της παραφροσύνης. Τρελαίνεται άμέσως και παίρνει τα βουνά, ή τα δέντρα, όπως πήρε ο Μπουτάτα, που σίγουρα το Ζαρζάρ θα τον είχε τσιμπήσει κοιμισμένον.

Ο Ταμπόρ καπαλαβαίνει πώς ή Ζολάν είναι χαμένη στα χέρια του τρελλού Μπουτάτα. Πρέπει να κάνει λοιπόν κι' αυτός τον τρελλό για να καταφέρει να τη σώση. Έτσι ο άράπης, κρατώντας σαν παιχνιδάκι το κορίτσι στα χοντρά και δυνατά μπράτσα του, έτοιμάζεται να το πετάξη σαν καρύδα από τα ψηλά κλαδιά που βρίσκεται. Ο Ταμπόρ του ξαναφωνάζει την τελευταία στιγμή:

— Πρόσεξε, βασιλιά των

μαϊμούδων... Πρέπει να με κτυπήσης στο κεφάλι...

Κι' ο τρελλός, ζυγίζοντας όσο μπορούσε καλύτερα τη Ζολάν, την πετάει κάτω.

Ο Ταμπόρ κάνει ένα ύπεράνθρωπο πήδημα και την άσπάζει στον αέρα, κόβοντας έτσι κάπως τη μεγάλη όρμη που χε πάρει το κορίτσι πέφτοντας από τόσο ψηλά. Έγστερα σωριάζονται κι' οι δυο πάνω στα πυκνά μαλακά χαμόκλαδα που βρίσκονται κάτω...

Η Ζολάν δεν παθαίνει τίποτα. Ο νέος όμως έχει στραμπουλήξει τα μπράτσα και τα πόδια του. Μα γοήγορα, κάνοντας τις αλλόκοτες κινήσεις μιας πρωτόγονης γυναιστικής των άγριων, ξαναφέρει τους μύωνες και τα κόκαλά του στη θέση τους.

Το Κορίτσι της Ζούγκλας τον άγκαλιάζει μ' ευγνωμοσύνη και τον φιλάει μ' άνείπωτη άγάπη στο μέτωπο.

Ο Ταμπόρ δέν έχει καιρό για χάσιμο. Πρέπει να σώση τώρα και τον τρελλό σύντροφό του. Έτσι, σηκώνει άμέσως προς τα ψηλά κλαδιά το κεφάλι του και φωνάζει κοροϊδευτικά:

— Έ, κουτέ Μπουτάτα!... Τώρα την «καρύδα» σου την έχω εγώ και δέν στη δίνω. Χά, χά, χά!... Άν είσαι παλ ληκάσι, κατέβα κάτω να μου την πάσης!

Η έξυπνη Ζολάν βοηθάει τώρα κι' αυτή την κατάσταση φωνάζοντας κλαψιάρικα τάχα:

— "Όχι, Ταμπόρ!... Έ-
γώ είμαι η «καρύδα» του βα-
σιλιά των μαϊμούδων!... "Έ,
Τσουλούφη: κατέβα κάτω
γρήγορα να με σώσης... 'Ο
Ταμπόρ θέλει να με πά-
ρη!...

Αυτό ήτανε... 'Ο Μπουτά-
τα αρχίζει να κατεβαίνει ά-
πό το δέντρο φωνάζοντας ά-
γρια:

— "Όχι!... Δική μου είναι
η «καρύδα», δική μου!...

'Ο Ταμπόρ περιμένει να
τον υποδεχτή χαμογελώντας
και σφίγγοντας τις γροθιές
του.

Και νά: ο χειροδύναμος
άραπης, που ή τρέλλα έχει
πολλαπλασιάσει τώρα τη δύ-
ναμή του, γλυστράει γρήγο-
ρα από τον κορμό του δέν-
τρου και χύνεται σαν άγριο
λυσσασμένο βουβάλι πάνω
στο Παιδί της Ζούγκλας.

'Ο Ταμπόρ ξέρει το γιατρί-
κό και τον υποδέχεται με μία
τρομακτική γροθιά στα ρου-
θούνια, που άμέσως κατεβά-
ζουν ένα σωστό καταρράκτη
άπό αίμα. Μαζί μ' αυτό θά
φύγη άπό μέσα του και τό
μικρόδιο της τρέλλας.

'Ο Μπουτάτα σταματάει
για λίγο, κυττάζοντας γύρω
του χαμένα. "Υστερα σά να
συνέχεται, ρίχνει μία μικρή
ματιά στο αίμα που έχει σχη-
ματίσει μικρή λίμνη μπρο-
στά στα πόδια του και ρω-
τάει:

— Με τσίμπησε το Ζαρ-
ζάρ; Είχα τρελλαθώ; λοι-
πόν; Μπά, σέ καλόσοο μου!

'Η Ζολάν γελάει:

— Πού να στά λέω, Τσου
λουφάκο μου!... Είχες γίνει:
εσσιλιάς των μαϊμούδων!

— Μπαρόο μου! Και σ'
άνώτερα! κάνει ο κωμικός
άράπης, που στο μεταξύ συ-
νασχεταί άπό την τρέλλα κι'
αρχίζει να ξαναβρίσκει την
παλιά κουτσιμάρα του.

"Όμως ξαφνικά τό Κορίτσι
της Ζούγκλας κάτι θυμάται
και σταματώντας άπότομα
τά γέλια, δάχει τά κλάμα-
τα:

— Τή Φιφή μουσου!...
Θέλω τή Φιφή μουσου!...

'Ο Μπουτάτα, που ή μύτη
του έχει σταματήσει πιά να
τρέχει, της άποκρίνεται σκύ-
βοντας λίγο για να μπορέσει
να πηδήσει στον ώμο του.

— Πού άλλου: στη σπη-
λιά μας θά βρίσκεται... Κα-
βάλλησε λοιπόν τό... βασι-
λιά των μαϊμούδων, να σε
πάη! Χί, χί, χί!...

Και τό καραβάνι των τρι-
ών άγαπημένων συντρόφων
ξεκινάει, παίρνοντας άργά
τό δρόμο του γυρισμού.

ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΙ ΚΡΟΤΟΙ

 ΤΑΜΠΟΡ, ή Ζολάν κι' ό
Μπουτάτα περνάνε ά-
πό την κομένη κατα-
σκήνωσι του λευκού κυνηγοῦ
και προχωρούν για την κρυ-
φή σπηλιά τους. Σε πολλά
σημεία που τό χώμα είναι
γυμνό άπό βλάστησι, φαντά-
ζουν άκόμα τά άχνάρια άπ'
τις τεράστιες πατημασιές
του άόρατου γίγαντα.

Πιο πέρα, σ' ένα ξέφωτο, βρίσκονται δυο ελέφαντες νεκροί, με σπασμένα τὰ κεφάλια. Οἱ μεγάλοι χαυλιόδοντες τους εἶναι ξεριζωμένοι καὶ πεταμένοι πλάι στ' ἄψυχα κορμιά τους. Εἶναι φανερό πῶς ὁ Γίγαντας θάχε συναντηθῇ τυχαῖα μὲ τὰ δυο θεριὰ κι' ἐκεῖνα — βλέποντάς τον σὰν ζῶα πού ἦταν—θὰ τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῇ. Ὁ Γίγαντας θὰ τοὺς ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντες καὶ τραβῶντας θὰ τοὺς ξεριζώσε. Ὑστερα, κτυπῶντας πὺς ἐλέφαντες μὲ τὰ ἴδια τους τὰ δόντια θὰ τοὺς σκότωσε...

Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολὰν νοιώθουν δέος καὶ φρίκη ἀναλ-

ογιζόμενοι τὴν τεράστια δύναμη τοῦ ὑπερφυσικοῦ αὐτοῦ γίγαντα πού δὲν ἦταν, στὴν πραγματικότητα, παρὰ ἓνας ἀσήμαντος κι' ἀδύναμος νᾶνος.

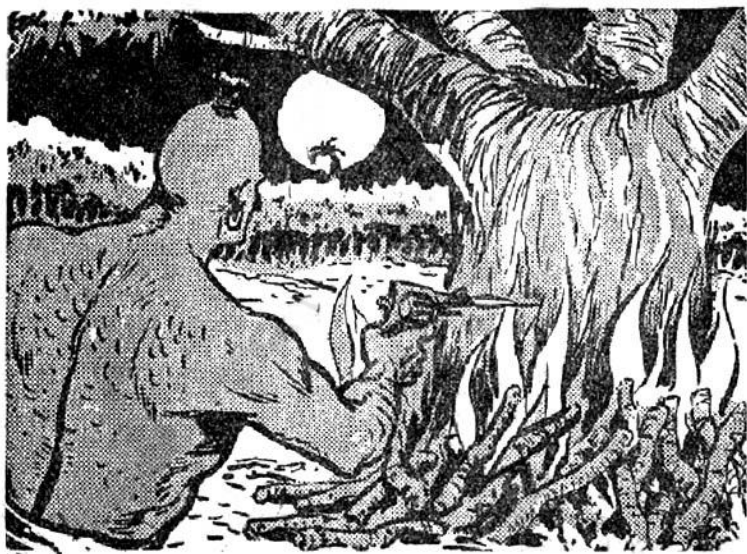
Ὁ μικρὸς Ταρζάν θυμᾶται κάτι λόγια πού εἶχε ἀκούσει κάποτε ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ζολὰν, τὸ σοφὸ ἐξερευνητὴ Μπαϊκιερ. Καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνει:

«Υπάρχουν στὴ ζωὴ πολλοὶ Γίγαντες πού κανέννας δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πόσο ἀσημαντοὶ νάνοι εἶναι...»

Ὁ Μπουτάτα πού δὲν καταλαβαίνει τὴ βαθειὰ ἐννοία πούχουν τὰ λόγια αὐτά, καθησυχάζει τὸν Ταμπὸρ:

Ὁ Ταμπὸρ προσφέρει στὸ Μπουτάτα τὸ «γιατρικὸ» τῆς τρέλλας.

Ὁ Μπουτάτα πυροβολεῖ τὸ δέντρο καὶ τραυματίζει τὸ... πόδι του.

— Ὡστε υπάρχουν κι' ἄλλοι Γίγαντες ἀκόμα; Μὴ φοβάσαι ἀφέντη παιδί; Ἐγὼ θὰ τοὺς ξεμπερδέψω ὅλους. Ἄς εἶναι καλὰ ἡ μπιστόλα μου!

Τέλος οἱ τρεῖς σύντροφοι φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιά τους.

Ἡ Ζολάν βρῖσκει τὴ σκυλίτσα τῆς μαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά. Τρελλή ἀπὸ χαρὰ τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ γεμίζει φιλία:

— Φίφη μου, Φιφίκα μου!... Γιατί ἄφησες τὸ Γίγαντα νὰ μ' ἄρπάξει; Γιατί δὲν ἔπεφτες πάνω του νὰ τὸν κατασπαράξεις; Ἀχ, Φιφίκα μου

ποῦ νὰ στά λέω!... Μὲ ἄρπαξε κι' ἓνας γορρίλας σάν τὸν Μπουτάτα, μετ' ὅ συμπαθεῖο!... Ὑστερα μὲ ἄρπαξε κι' ὁ... βασιλιάς τῶν μαϊμούδων.

Δὲν προφθαίνει ὁμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὰ λόγια της γιατί δυνατοὶ ὑποχθόνιοι κρότοι ἀντηχοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἡ σκυλίτσα ἀρχίζει πάλι νὰ σιγανογαυγίζει φοβισμένα.

Ὁ Ταμπόρ ἀφουγκράζεται γιὰ λίγο παραξενεμένος. Ὑστερα μονολογεῖ:

— Περίεργο!... Τί κρότοι εἶν' αὐτοί;

Ὁ χειροδύναμος Μπουτά-

τα φαίνεται τρομοκρατημένος:

— Φοβάμαι, αφέντη παιδί!... Θάνατι στοιχειά και φαντάσματα!

‘Ο μικρός Ταρζάν τὸν μαλλώνει:

— Πάμε, Μπουτάπα! Δὲν υπάρχουν στοιχειά και φαντάσματα.

— Τότε θὰ εἶναι τυφλοπόντικες, αφέντη!... ‘Εγὼ φοβάμαι νὰ κοιμηθῶ ἔδῳ. Θὰ θυγῶ νὺ νὰ μὲ φάνε...

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα πηδάει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Ζολάν καὶ τρέχει στὰ πόδια τοῦ Ταμπόρ, γαυγίζοντας παράξενα σὰν κάτι νὰ τοῦ λέη: ‘Υστερα προχωρεῖ γυρίζοντας συνεχῶς πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφαλάκι τῆς σὰ νὰ τὸν καλῇ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

‘Ο Ταμπόρ πηγαίνει πίσω τῆς κι ἐκεῖνη τὸν φέρνει στὸ μέρος πού εἶχαν ἀφήσει τοὺς πολýτιμους χαυλιόδοντες.

— Μᾶς ἔλεψαν τὰ μαύρα δόντια!, φωνάζει τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας.

‘Αιέτως κάτι θυμᾶται καὶ τὰ μύτια μάτια τοῦ λείπουν παράξενα. Φωνάζει τῇ Ζολάν καὶ τὸ Μπουτάπα καί, βιάζοντας τὸ μεγάλο κι ἀστραφτερὸ διαμάντι ποῦχε φέρει ἀπὸ νωρὶς ἡ σκυλίτσα τοὺς λέει:

— ‘Ισως νὰ ὑπάρχῃ θυσανὸς κάτω ἀπὸ τὴ σπηλιά μας... ‘Αφοῦ μπήκαν καὶ πήραν τὰ πολýτιμα δόντια, γιὰ τὶ νὰ μὴν ἔχουν μπῆ νὰ πά-

ρουν κι’ αὐτόν... Μπορεῖ οἱ κλέφτες πού ψάχνουν γιὰ τὸ θησαυρὸ νὰ κάνουν τοὺς κρότους πού ἀκούμε...

‘Ο Μπουτάπα ἐπιμένει:

— ‘Αδύνατον! ... Εἶναι τυφλοπόντικες! Καὶ μεγάλοι μάστιγες! Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ δρόμια ὁ ἕνας!

‘Ο Ταμπόρ συνεχίζει σὰν νὰ μὴ τὸν ἀκούσε:

— Πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ κρυφὸ πέρασμα πού χρησιμοποίησε ἡ Φίφη γιὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά... ‘Ισως ἀπὸ τὸ πέρασμα αὐτὸ νὰ βροῦμε καὶ τὴν ὑπόγεια κρύπτη τοῦ θησαυροῦ...

Οἱ ὑπόκωφοι κρότοι, κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς σπηλιάς ἀκούγονται πιὸ δυνατοὶ τώρα.

‘Ο μικρὸς Ταρζάν σκύβει καὶ βάζει τὸ διαμάντι στὰ ρουθούνια τῆς σκυλίτσας ἐνῶ ἡ Ζολάν πού καταφέρνει νὰ συνεννοηταὶ μαζί τῆς, τὴ ρωτᾷ:

— Πῶς’ μου, Φίφη μου: τοῦ τὸ βρήκες αὐτό; Ποῦ τὸ βρήκες;

‘Η τετραπέρατη σκυλίτσα καταλαβαίνει, κι’ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς σπηλιάς. ‘Ο Ταμπόρ κι’ ἡ Ζολάν τὴν ἀκολουθοῦν. ‘Ο Μπουτάπα ἀνάβει ἀπὸ τὸ λυχναρί ἕναν πρωτόγονο δαυλὸ καὶ τρέχει ξοπίσω τους.

‘Η Φίφη προχωρεῖ πολὺ πολὺ βαθειὰ στὴν ἀτέλειωτη κι’ ἀνεξερεύνητη σπηλιά τους. Τέλος σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ καταπακτὴ σκε-

πασμένη με μιὰ βαρειά τετραγωνή πλάκα. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄκρες τῆς πέτρας, ἡ σκυλίτσα, σκάβοντας μετὰ τοὺς ποδαράκια της εἶχε ἀνοίξει ἕνα μικρὸ πέρασμα, ὅσο νὰ χωρᾷ τὸ μικροσκοπικὸ κορμὶ της.

Ὁ χειροδύναμος Μπουτάτα, δίνει τὸν ἀναμμένο δαυλὸ στὸν Ταμπὸρ καὶ γονατίζοντας κάνει μεγάλες προσπάθειες νὰ τραβήξῃ τὴν πλάκα. Βροχή ὁ ἰδρώτας του στάζει πάνω σ' αὐτὴν καὶ τὴ μουςκεύει. Εἶναι ὅμως τόσο βαρεῖα ποὺ οὔτε νὰ τὴ σαλέψῃ καὶ μπορεῖ. Τέλος σηκώνεται ἀπρακτος καὶ δείχνοντας τὴν πέτρα, μурμουρίζει στὸν Ταμπὸρ:

— "Ἄς τὴν ἀφήσω νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι... Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχω ἰδρώτα στὸν ἰδρώτα γίνηκε ἡ κακομοῖρα.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν τραβήξῃς, Μπουτάτα;

Ὁ ἀράπης πειράζεται καὶ τ' ἀποκρίνεται μ' ἐγωῖσμό:

— "Ἄμα δὲν μπορῶ ἐγώ, κανένας ἄλλος δὲν θὰ μπορέσῃ!...

— "Ἴσως νὰ τὰ καταφέρω ἐγώ, μурμουρίζει ὁ Ταμπὸρ καὶ τοῦ ἐπιστρέφει τὸν ἀναμμένο δαυλὸ.

Ὁ κουτὸς μαῦρος χαμογελάει κοροϊδευτικά:

— Χί, χί, χί!... "Ἄντε νὰ πῆς πρῶτα τὸ γαλατάκι σου, νιάνιανο! Χί, χί, χί!...

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο προσβάλλεται καὶ θυμώ-

νει. Κι' ὅταν ὁ Ταμπὸρ εἶναι θυμωμένος, τὰ μπράτσα του γίνονται δυνατὰ σὰν τὴ θέλησί του.

Σκύβει ἀμέσως κάτω, ἀρπάζει τὴν ἀσήκωτη βαρεῖα πέτρα, τὴν ἀναποδογυρίζει μ' εὐκολία καὶ ἐλευθερώνει γρήγορα τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Σπουδαῖα τὰ λάχανα!.. "Ἄς μὴ τὴν εἶχα... κουράσει ἐγώ, καὶ σούλεγα...

ΣΤΗΝ ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

ΠΡΩΤΗ ἡ Φίφη κατεβαίνει γρήγορα τὰ γνώριμά της χωματένια σκαλοπατῖα τῆς καταπακτῆς. Τὴν ἀκολουθεῖ ὁ Μπουτάτα μετὰ τὸν ἀναμμένο δαυλὸ, ὥστε ὁ Ταμπὸρ καὶ τελευταία ἡ Ζολάν. Ὁ ἀράπης μурμουρίζει ἀνήσυχος καθὼς κατεβαίνει:

— Μεγάλῃ ὑγρασίᾳ, βλέπω... Θέλεις νὰ πεταχτῇ μπροστά μου κανένα... μολυντῆρι!...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι κατεβαίνουν κάτω, σ' ἕνα κάπως εὐρύχωρο ἀνοιγμα. Ἀπὸ αὐτὸ, προχωροῦν σ' ἕνα στενὸ διάδρομο ποὺ τελειώνει μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ σιδερένια πόρτα. Πλάι τῆς, σκαλίζοντας μετὰ τὰ πόδια, ἔχει ἡ Φίφη ἀνοίξει ἐκεῖ μιὰ μικροσκοπικὴ τρύπα γιὰ νὰ περνᾷ.

Ὁ Ταμπὸρ δείχνει τὴ σιδερένια πόρτα στὸ Μπουτά-

τα:

— Θά την άνοιξης έσύ, ή έγώ;

‘Ο έγωϊστής άράπης θέλει νά ξεπλύνη τήν προσβολή τής πέτρινης πλάκας. Καί, υποχωρώντας μερικά βήματα, παίρνει φόρα καί κουτου λάει πάνω τής μέ βουβαλίσια όρμή. ‘Η πόρτα ξεθεμελιώνεται καί πέφτει μά τō χοντρό ξερό κεφάλι του δέν παθαίνει τίποτα. Μόνο τō καμικό ντουόρο πουλούφι του γίνεται άξιοθρήνητο σάν πατημένο μαρούλι.

‘Ο Ταμπόρ κι’ ή Ζολάν περνάνε άμέσως στο έσωτερι κο τής σκοτεινής κρύπτης. ‘Ο Μπουτάτα τούς άκολουθεί μέ τō δαυλό καί τή φωτίζει.

‘Η κατάπληξι κάνει τούς τρείς συντρόφους ν’ άνοιξουν διάπλατα τά μάτια τους Στή μέση τής βαθειάς υπόγειας κρύπτης βρίσκεται ένα μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο. Τō καπάκι του είναι άνασθηκωμένο κι’ άφήνει νά φαίνωνται άμέτρητα πολύτιμα καί πολύχρωμα πετράδια, μικρά καί μεγάλα, π’ άστράφτουν έκθαμβωτικά στο φώς τού άναμμένου δαυλού.

Κάτω κι’ άκριβώς μπροστά στο άνοιχτό κιβώτιο, βρίσκεται ένας ανθρώπινος σκελετός.

Στή θύμησι τού Ταμπόρ έρχεται άβελα, μιά παλιά ιστορία σάν παραμύθι πουχε άκούσει κάποτε άπ’ ένα γερο ίθαγενή τής Ζούγκλας...

... ..
*Ήταν, λέει μιά φορά κι’

έναν καιρό, ένας φοβερός κι’ άπαίσιος κουρσάρος που γύριζε μέ τō μαύρο καράβι του, σκορπίζοντας παντού τō θάνατο καί τήν καταστροφή... Κοιμάν λεγόταν κι’ είχε κουρσέψει άμέτρητα πλοία, κάστρα καί πολιτείες, μαζευόντας χρυσάφι καί πολύτιμα πετράδια. Μά κάποτε που γέρασε κι’ αύτός καί δέν είχε πιά τή δύναμι νά κόβη κεφάλια, μάζεψε τόν άτίμητο θησαυρό του κι’ ήρθε καί τόν καταχώνιασε, δάχνοντας μαστόρους νά σκάψουν μιά βαθειά κρύπη, σέ κάποια κρυφή σπηλιά τής Ζούγκλας. ‘Υστερα δολοφόνησε τούς μαστόρους που ήξεραν τō μυστικό, έκτός άπό ένα πρόσφασε νά τού ξεφύγη καί νά σωθή... ‘Από τότε ο κουρσάρος που φοβόταν μὴ ξαναγυρίσει ο μαστορής καί τού κλέψει τō θησαυρό, ζούσε μέρα— νύχτα φυλάγοντάς τον κάτω στή βαθειά καταπακτή. Καί δέν έβγαине στιγμή άπό κεί ούτε για ν’ ανέβη επάνω καί ν’ αναζητήση τροφή. ‘Ανοιγε μονάχα τō καπάκι τού σιδερένιου κιβωτίου πουχε σωριάσει τō θησαυρό καί χαϊρόταν νά τόν δλέπη καί νά τόν καμαρώνη. ‘Ετσι έξαντλημένος σωριάστηκε κάποτε κάτω κι’ άνοιξε τō στόμα του για νά βγή ή κακιά καί κολασμένη του ψυχή... ‘Οσο για τō μαστορ, καθώς έλεγε τō παραμύθι, κυνηγημένος άπό τόν κουρσάρο έπεσε στα χέρια άγρίων ίθαγών που ο φύλαρχός τους τόν

έκαψε στη φωτιά, θυσία σε κάποιον θεό. Λίγο όμως πριν παραδώσει την ψυχή του, είπε το μυστικό του κρυμμένου θησαυρού στη νέα κι' όμορφη κόρη του φυλάρχου, που τούχε δείξει καλωσύνη και συμπόνια...

— Άπ' τη θύμησί της παλιάς αυτής ιστορίας συνεφέρει τον Ταμπόρ ή φωνή του Μπουτάτα που κυττάζοντας, τότε το σκελετό και τότε το θησαυρό του, μурμουρίζει θαυμαστικά:

— Πλούσιος άνθρωπος, ό μακαρίτης! Άπό τί να πέθανε άραγε;

— Άπό την πείνα, ψιθυρίζει αόθόρμητα το Παιδί της Ζούγκλας.

Ό άράπης παραξενεύεται:

— Καί δέν έρωγε... δια μάντια; Μπά, σε καλόοο του!

ΕΠΙΘΕΣΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

ΣΕ ΛΙΓΟ, ό Ταμπόρ παίρνει τους συντρόφους του κι' ανεβαίνοντας τα χωμάτινα σκαλοπάτια, ξαναβγαίνουν στο έσωτερικό της σπηλιάς τους.

Οί υπόκωφοι κρότοι έξακολουθούν να ακούγονται ακόμα πιο δυνατοί τώρα. Ή Φίφη γαυγίζει φοβισμένα κι' ό δειλός Μπουτάτα παίρνει την απόφασί του:

— Έγώ δέν μπορώ να κοιμηθώ άπόψε εδώ. Όχι γιατί φοβάμαι, μά γιατί αυτά τα

γκάπ—γκούπ, θά μου φέρουν άύπνια! Γειά σας και θά βγώ να πλαγιαίσω στα κλαδιά κανενός δέντρου... Έσείς θά μέινετε εδώ;

— Ναί, του άποκρίνεται με περιφρόνησι ό Ταμπόρ.

— Καί δέν φοδόσαστε;

— Όχι...

Ό άράπης κυττάζει τα δυό παιδιά παραξενεμένος και μурμουρίζει:

— Μπά, σε καλόοο σας!

Άμέσως βγαίνει άπό τη σπηλιά και προχωρώντας στοματάει στο γνωστό μας θεόρατο δέντρο με τον τεράστιο γερό κορμό. Στο ίδιο δέντρο που ή Φίφη είχε δει νά έξαφανίζονται ό μαύρος φύλαρχος με τα φτερά και τους χαλκάδες κι' ό άράπης με το ψημένο κρέας του έλαφιού... Έκεί ακριβώς που—ανεβασμένη στην κόκκινη πέτρα—είδε να φθάνουν και να σταματούν οι τέσσερις ιθαγενείς που κουβαλούσαν τα κλεμμένα μαύρα έλεφαντόδοντα.

Ό Μπουτάτα ρίχνει μια ματιά στα πυκνά κλαδιά του δέντρου και μονολογεί:

— Σ' αυτό το δέντρο δέν έχω κοιμηθί καμιά φορά... Άς κοιμηθώ λοιπόν άπόψε...

Κι' αρχίζει να σκαρφαλώνει στον τεράστιο σε πάχος κορμό του. Μόλις όμως φθάνει εκεί που τελειώνει ό κορμός και χωρίζονται τα πρώτα κλαδιά, βλέπει κάτι πολύ παράξενο: Στο σημείο ακριβώς αυτό ύπάρχει ένα μεγάλο στρογγυλό άνοιγμα

που φθάνει ως κάτω. Τὸ δέντρο δηλαδή, ἔχει ἓνα εὐρύχωρο ἐσωτερικὸ κούφωμα πού ἀπ' ἔξω δὲν διακρίνεται καθόλου.

Ὁ Μπουτάτα, σκαρφαλωμένος καθὼς εἶναι στὰ πρῶτα χοντρά κλαδιά, βλέπει πῶς τὸ κούφωμα αὐτὸ εἶναι ἀμυδρὰ φωτισμένο. Ταυτόχρονα ἀκούει νὰ φθάνουν ἀπὸ κάτω σιγανὲς κουβέντες ἰθαγενῶν. Ὁ ἀράπης ἀφουγκράζεται μὲ προσοχή. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς λέει:

— Τὰ μαῦρα δόντια πού πήραμε, ἀξίζουν πολὺ θέβαια. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀξίζει περισσότερο εἶναι τὸ σιδερένιο κιβώτιο μὲ τὸ θησαυρό... Μὲ τὸ σχέδιο ὅμως πού ἔχουμε τώρα, εἶμαι σίγουρος πῶς γρήγορα θὰ τὸν βροῦμε...

— Τί σχέδιο; ρωτᾷ μιά ἄλλη φωνή.

Ἡ πρώτη τῆς ἐξηγεῖ:

— Εἶναι μιά παλιά ἱστορία σὰν παραμῦθι...

Καὶ τελειώνοντας ἡ ἴδια φωνή, προσθέτει:

— Ἔτσι ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ παλιοῦ φυλάρχου πεθαίνοντας γιὰ, εἶπε τὸ μυστικὸ στὸ παιδί της. Τὸ παιδί της πεθαίνοντας τὸ εἶπε στὸ παιδί του καὶ περάσανε πολλὰ — πολλὰ χρόνια. Μέχρι πού τὸ μυστικὸ ἐφθασε στὸν πατέρα μου, τὸν φύλαρχο, πού πεθαίνοντας κι' αὐτός, πρὶν λίγο καιρὸ, τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα τὸ διάδοχό του.

— Καὶ μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ

θὰ βρῆς τὸ θησαυρό;

— Βεβαίως... Φθάνει μὴν, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὶς αὐτὲς ἀλλάξει καὶ δὲν γοῦν σωστά τὰ μέτρα καὶ τὰ σημάδια πούχουμε πάρει... Σὲ λίγο θὰ ξέρουμε ἂν πετύχαμε ἢ ὄχι.

Ὁ Μπουτάτα ἀκούει τὴν ἄλλη φωνή, τώρα, νὰ ρωτᾷ ἀπὸ τὸ βαθύ ἐσωτερικὸ κούφωμα τοῦ δέντρου:

— Κι' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς πού ζοῦν μέσα στὴ σπηλιά, τί λογαριάσεις νὰ τοὺς κάνεις;

Ἡ πρώτη φωνή τῆς ἀποκρίνεται:

— Τὰ δυὸ λευκὰ παιδιὰ δὲν τὰ φοβάμαι. Θὰ τὰ πάρω σκλάβους μου... Ἐκεῖνον ὅμως τὸν χειροδύναμο ἀράπη μὲ τὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, θὰ τὸν κάψω ζωντανό...

— Μπᾶ, σὲ καλόσο σου!, ψιθυρίζει ὁ Μπουτάτα καὶ κατεβαίνει γλυστρώντας ἡσυχᾶ ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ χοντροῦ κούφιου κορμοῦ.

Ἀρχίζει ἀμέσως νὰ μαζεῦν πολλὰ ξερά κλαδιά καὶ νὰ τὰ στιβάξῃ ἀθόρυβα γύρω ἀπὸ τὸ μοναχικὸ θεόρατο δέντρο. Τέλος, τοὺς βάζει, γύρω — γύρω, φωτιά, κι' ὅταν φουντώνουν καλά, τραβάει τὴ «μπιστόλα» του, ρίχνει μιά στὸν ἀέρα καὶ φωνάζει:

— Νὰ μὲ κάψετε θέλατε, ἔεε; Καῖτε τώρα τοῦ λόγου σας γιὰ νὰ βάλτε μυαλό! Χί, χι, χι!...

Ὁ φύλαρχος καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλοι μαῦροι, βλέποντας τίς

φλόγες νά ἀγκαλιάζουν τὸ θεόρατο δέντρο, σκαρφαλώνουν γρήγορα μὲς' ἀπὸ τὸ κούφωμά του γιὰ νὰ πληθύνουν ἔξω καὶ νὰ σωθύνει... Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὶς φλόγες ποὺ τοὺς ἐμποδίζουν, εἶναι κι' ὁ Μπουτάτα ποὺ τοὺς σηματοδεύει μὲ τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ φωνάζοντας:

— Μέσα γρήγορα, πουλάκια μου... Θὰ μοῦ... πουντιάζετε!

Μιά ἀπ' τὶς ἴδιες τὶς σφαῖρες του ὅμως, τὸν τραυματίζει ἐλαφρὰ στὸ ποδάρι.

— Μπά, σὲ καλόσο μου!

Οἱ ἱθαγενεῖς ξεφωνίζουν σπαρακτικὰ καθὼς καίγονται ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ ξαναπέφτουν στὸ κούφωμα τοῦ δέντρου.

Ὁ Μπουτάτα τοὺς μαλώνει:

— Σιωπή!... Τί φωνάζετ' ἔτσι; Μπά σὲ καλόσο σας!

Καὶ δάχοντας τὸ πιστόλι στὴ θήκη, τρέχει στὴ σπηλιά.

— Ἀφέντη Ταμπόρ, φωνάζει χαρούμενος...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ πῇ. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τοῦ γνέφει νὰ σωπάσῃ.

Ὁ ἀράπης σταματᾷ κι' ἀφουγκράζεται. Οἱ ὑπόκοφοι κρότοι ἀκούγονται τώρα πολὺ πιὸ κοντὰ. Οὔτε λίγους πόντους κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς σπηλιάς τους.

Ἡ Ζολάν, σφίγγοντας πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὴ Φίφη, φαίνεται ἀφάνταστα τρομοκρατημένη. Περιμένει, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ ξεπηθύνουν στοιχεῖα καὶ δαίμονες ἀπ' τὰ σπλάχνα της. Κι' ἐτοιμη πιά νὰ λιποθυμήσῃ, ψιθυρίζει στὸ σύντροφό της:

— Θὰ φύγω, Ταμπόρ... Δὲν μπορῶ νὰ ἀκούω πιά αὐτοὺς τοὺς κρότους!... Θὰ τρελλαθῶ!

Ὁ μικρὸς Ταρζάν ἀσπάζει ἓνα χορτοσχοῖνο ποὺ θρίσκεται κάτω καὶ κάνει νὰ τὴ δέσῃ χειροπόδαρα. Ἀλλάζει ὁμως γρήγορα γνώμη καὶ διατάζει σιγὰ τὸν ἀράπη:

— Πρόσεχε τὴν ἐσύ... Πρὲπει νὰ μείνῃ ἐδῶ, κοντὰ μας... ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος!...

— Θέλεις νὰ τὴν προσέχω νὰ μὴ δῇ ἔξω; Τότε νά... δέσης ἐμένα χειροπόδαρα. Γιατί θὰ τὸ βάλω στὰ πόδια πρὶν ἀπ' αὐτήν...

Καὶ νά: τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια τῶν τριῶν συντρόφων γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φόβη: Χώματα καὶ πέτρες ξεπετάγονται ἀπὸτομα στὸ κέντρο τῆς σπηλιάς, σὴν ματίζοντας ἓναν εὐρύχωρο κρατήρα. Κι' ἀπ' τ' ἀνοιγμα αὐτὸ ξεπηδοῦν ταυτόχρονα μαύροι καπνοὶ καὶ παραξένα ὄντα ποὺ οὐρλιάζουν ἀπαίσια...

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 2 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθεσιλείου, Τατσούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Τὸ τρίτο θαῦμα!

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανένας χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ τρίτο θαῦμα τοῦ ΜΙΚΡΟῦ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ σὰς ὑπόσχεται ὑπεύθυνα πὼς κάθε καινούργιο τεῦχος θὰ εἶναι καλύτερο ἀπ' ἄλλα τὰ προηγούμενα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Παράξενα ὄντα πού ξεπηδοῦν ἀπ' τὰ βάθη τῆς Γῆς — Μιά ἀγνωστὴ γυναῖκα στὴ Ζούγκλα. — Ὁ Μπουτάτα πού σκοτώνει... κοιμισμένους. — Τὸ δάγκωμα τοῦ φαρμακεροῦ Σκορπιοῦ. — Τὰ παράξενα λόγια τοῦ μάγου Ζοχράν. — Μπουμπάχ, ἡ φοδερὴ γιγαντόσωμῃ ἀράχνη.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

θὰ σὰς παρουσιάσουν αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ τεῦχος πού δὲν θὰ λησμονήσετε ποτέ:

Ο ΤΑΜΠΟΡ, Η ΖΩΛΑΝ ΚΙ' Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΠΑΡ ΟΠΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΤΥΠΗΘΗ Ο ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΑΓΡΙΕΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΡΜΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥ

ΝΤΟΜΠΥ ΓΡΗ-
ΓΟΡΑ... ΚΟΝΤΑΡΙΣΕ ΤΟΝ!

ΟΜΩΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΤΥΧΑΝΕΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ ΑΚΑΘΕΚΤΟΣ...

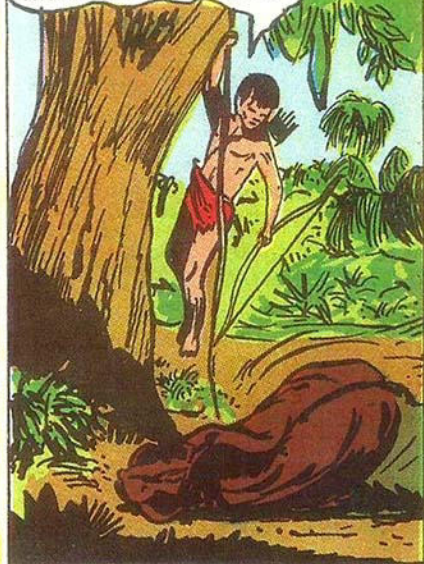
ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

TANK!

ΤΟΝ ΠΕΤΥΧΑ ΣΤΗΝ
ΚΑΡΔΙΑ... ΕΛΑ ΝΤΟΜΠΥ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.